

מכתב לנועה מאת גורן אגמון

משתתפים- נעה מנהלת הוצאת ספרים, כבת 38 אלמנת מלחמה אמם

של יותם ואורי

אמנון-כבן 40 מדריך להגנת הטבע-סוחר על גבו צלקת סודית. החבר של
נועה

אורי-הבן הבכור של נעה-חניך בקורס טיס

יותם- הבן הקטן של נעה כבן 10 הוא מספר את הסיפור לקהל.

דנה-כבת 25 עוזרת לנועה בהוצאת הספרים וחברתה הטובה.

הבמה היא חלל ביתה של נועה. שמאפשרת פעולה ומעבר גם לחללים
אחרים. הוצאת הספרים.

(המסך האחורי כדאי שיהיה סייק, שיתן אפשרות חלון החוצה.)

סצנה 1 צהרים. במשרד הוצאת הספרים.

(מוסיקה,משנות השבעים)

(יותם מתקתק על המחשב, מפסיק ניגוש לקדמת במה ופונה לקהל)

יותם: (מפסיק את המוסיקה,לקהל)

זאת מוסיקה של שנות השבעים. השירים של ההורים שלי, עם השירים האלה הם התאהבו, עשו את אורי ואחר כך אותי. אני עוד אחזור לעניין הזה...עכשיו זה לא כל כך חשוב...

אימא נעלמה לפני חודש. היא אמרה שהיא נוסעת לשלושה שבועות...אבל כבר עברו ארבעה.. אני לא דואג גם אמרתי לה " קחי את הזמן שלך" אני רק מתגעגע ורוצה להסביר לה כמה דברים...החלטתי לכתוב לה,אולי ככה גם אני אבין, מה בעצם קרה כאן...

הכל התחיל כשאורי התגייס לצבא.

כשאורי התגייס לצבא, היא הייתה מאד מבוהלת... אז במקום להיכנס קצת לדיכאון וקצת לחרדה כמו כל האמהות, היא התחילה ללמוד קאראטה והסתובבה בבגדים הלבנים האלה בכל העיר... אני מבין שאישה לבד צריכה לדעת להגן על עצמה. אבל להסתובב ככה ברחוב...?

בלי שום קשר, הוצאת הספרים שלנו הוציאה סדרה על מחשבים לילדים, כשמכירות הסדרה הגיעו לשיא של מאה אלף עותקים, חשבנו אני, אורי ודנה המזכירה של אימא שזאת הזדמנות, לחגוג עם אימא, לקנות לה משהו, להפתיע במשהו...בקיצור רצינו לשמח אותה...

(הוא ניגוש לשק האיגרוף ומתאמן עליו)

דנה: יותמציק תפסיק להרביץ לשק ובוא לנפח כמה בלונים.

(הוא מכניס עוד כמה אגרופים)

דנה: אני מדברת אליך!!

יותם לקהל: את השק הזה אורי קנה לי, כי לא הייתי מספיק גברי, לטעמו, אז כשהוא היה כאן הייתי מכה בכל הכוח, להוכיח לו שאני שווה את ההשקעה

(יותם אורי ודנה מסיימים לתלות את הבלונים, ולקשט את המשרד)

דנה: או קיי, עוגה יש, יין יש, בלונים יש...מתנה (**מסתכלת בהם**) מה אין? שום דבר?

(**שתיקה**)

אורי: (**ליותם**) מה חשבת? שאני אביא מהבסיס מצופים?

יותם: עף לי מהמוח.. מצטער.

אורי: תמיד עף לך!! יש משהו שנישאר לך במוח??

יותם: בסדר, סליחה, לא צריך להתנפל!!

אורי: אתה יודע מה, חכה כאן ואני אלך עם דנה לקנות משהו...

יותם: לא לא, אתה תחכה כאן ואני אלך עם דנה לקנות משהו...

דנה: אתם הולכים לבד. עוד לא גמרת לי לסדר את המשרד...

יותם: אנחנו לא מסכימים על שום דבר. זה ייקח שעות ונחזור בלי כלום.

דנה: אז היום תסכימו!! (**מסתכלת בשעון**) מתי היא חוזרת מהאימון? יש לכם עשרים דקות, לקפוץ לקניון למצוא חנות, לריב, להשלים ולקנות. אתם תעמדו בזה. קדימה זוז!!

יותם: (**לקהל, על היציאה**) אנחנו הלכנו, דנה הסתערה על המשרד, ואמנון הגיע, במקרה. דווקא להוצאה שלנו, דווקא היום.

(**דנה נכנסת ויוצאת עם שתייה, עוגה, וכוסות, אמנון נכנס**)

אמנון: שלום.

(**היא מופתעת ממנו, הוא נבהל ממנה ומפיל את הניירות**)

אמנון: מצטער שהבהלתי אותך..

דנה: לא נורא...בעיקרון אנחנו עובדים עד שש ועדיף שתצלצל קודם.

אמנון: הדלת הייתה פתוחה...כאן זאת הוצאת שמיר?

(**דנה עוזרת לו לאסוף הם צוחקים, מבחינה בתמונות**)

דנה: מה זה?

אמנון: תמונות...

דנה: ואאו! מאיפה זה? זה אתה בתמונה? עם כל הגורילות??...מה זה?
באיזה ג'ונגל היית?

אמנון: בהזדמנות אחרת, אני רואה שיש כאן מסיבה...

דנה: (מראה על הפוסטר בגאווה) "חושבים מחשבים" מאה אלף
עותקים לא קראת עלינו בעיתון?

אמנון: (צוחק) לא הספקתי...אני בא מהעבודה, מהגליל ו... תקבעי לי
פגישה ואני בחוץ...

דנה: קודם תספר לי על התמונות, מה, כל יום אני רואה בן אדם מצולם עם
מאה גורילות?

אמנון: גורים. גורים של גורילות...

דנה: עוד יותר מדליק, איפה פגשת אותם?

אמנון: זה בדיוק הסיפור,
אתם מוציאים גם כתבי יד, של אנשים שהם לא סופרים?

דנה: לעתים רחוקות, זה ספר מקצועי?

אמנון: בערך...הייתי באפריקה עשר שנים...

דנה: (לא מסתירה את התפעלותה) עשר שנים באפריקה! אלוהים
כמעט חלום חי!

אמנון: אפריקה?

דנה: ניויורק, אבל על אותו פרינציפ. איזה ראש. ככה זה בא לך מילדות?

אמנון: לא בדיוק...קצת אחר כך...

דנה: מה עשית באפריקה?

אמנון: זה סיפור ארוך
בקיזור, באפריקה הצטרפתי לאנשים שמקדישים את עצמם להצלת
בעלי חיים, טיפלנו בגורים יתומים... (מסתכלת עליו מהופנטת)
רציתי לדעת אם ספר כזה יעניין אתכם...

דנה: טיפלת בגורים של גורילות?

אמנון: גם של שימפנזים, גם של פילים...אבל בעיקר בגורים של גורילות.
תסתכלי (מראה לה תמונות)

(הוא מראה לה תמונות)

יותם: (לקהל)

דנה הייתה האהבה הראשונה שלי... אף אחד לא ידע, גם היא לא. אבל איזה סיכוי כבר היה לי אצל בחורה מדהימה בת עשרים וארבע שכל יום הייתה מתאהבת בגבר חדש...

דנה: אז למה חזרת? אם אני הייתי לוחמת למען בעלי חיים, הייתי נשארת באפריקה. מה אתה עושה בארץ?

אמנון: אה, כאן אני עובד בחברה להגנת הטבע, מדריך טיולי גיפים, וחובב משוגע של ציפורים...

דנה: מדריך טיולי גיפים??

אמנון: (צוחק) גם כאן יש בעלי חיים שאם לא נילחם בשבילם, לא יישאר מהם שום דבר...
בטיולים אני מנסה לגרום לאנשים להתאהב במקומות... להכיר את בעלי החיים...

דנה: (נדלקת) והם מתאהבים?

אמנון: (מושיט לה יד) לפעמים...

דנה: (לוחצת לו בחזרה) סליחה, שכחתי, דנה.

אמנון: נעים מאד, אמנון...
דנה: (קמה, תופסת לו את היד כאילו הם מכירים) תשמע, אני לא רוצה להשלות אותך, אני לא יכולה להבטיח לך שנוציא את הספר כי אני לא בעלת הבית אבל בלי שום קשר, נפלת לי מהשמיים.

אמנון: (צוחק) נפלתי דווקא מארבע הוצאות ספרים אחרות.

דנה: אמנון, ראית שההוצאה חוגגת... ובעלת הבית, שהיא אישה מקסימה, תשמע אנחנו מחפשים מתנה מיוחדת לרגל האירוע... תפסת את הראש שלי...? לאן הטיול הבא ומתי?

אמנון: (מוציא איזה נייר מסתכל בו) למדבר יהודה בשבוע הבא.

דנה: תרשום אותה, מה רואים שם?

אמנון: את צריכה לברר אם היא מעוניינת?

דנה: היא לא מעוניינת!! היא לא יצאה לחופש חמש עשרה שנה!! אני מעוניינת, הילדים שלה מעוניינים והיא תיסע. מה אתה חושב על הרעיון שלי?

אמנון: אם היא לא יצאה חמש עשרה שנה, זה לא רעיון טוב

דנה: אבל אמרת שאתה גורם להם להתאהב...התכוונת למה...אתם בטח רואים מראות קסומים... בעלי חיים נדירים...אני רוצה לדעת עם זה טיול מדליק, מהנה וקצר.

אמנון: יותר ממדליק, חוויה מהממת.

דנה: ואתה מדריך אותו, כן? תרשום אותה!

אמנון: ו... הספר...?

דנה: תשאיר את כתב היד וכרטיס ביקור, אנחנו ניקרא את זה, אם הטיול יהיה מוצלח אני אדאג לעניין של הספר.

אמנון: (**משחק את המשחק**) ככה את? מה אני צריך לעשות בשביל זה?

דנה: טיול שלא שוכחים כל החיים. טיול שאחריו עפים באופוריה לטיול הבא... (**הוא קם**) אתה לא משאיר את הספר?

אמנון: (**מניח את הספר**) כן בטח.

דנה: תסלח לי שאני מגרשת אותך, לא לא מפה (**מראה על הבלונים, או העוגה**) מאה אלף עותקים והמשפחה בדרך...

(**הוא מחייך ויוצא**)

יותם: (**לקהל**) הוא לא ידע מה מחכה לו, גם אנחנו לא. הגורל עיוור לפחות בעין אחת, בקיצור הוא יצא ומיד אורי נכנס ואני אחריו.

(**שני הילדים נכנסים למשרד, הם מחזיקים פרחים,**)

אורי: שום דבר.

דנה: לא קניתם?

יותם: אמרתי לך!! כל מה שיפה בעיני מכוער בעיניו ולהפך.

דנה: (**חותכת אותם**) טיול גיפים!!

אורי: גיפים?

דנה: הרגע היה כאן איש, הוא הביא איזה כתב יד על העבודה שלו... הוא מדריך טיולי גיפים, ויש גם טיול בשבוע הבא למדבר יהודה. זה פתרון ענק! זאת נסיעה בקבוצה, זה נשמע מדליק, (**נותנת להם את הניר שהוא נתן לה**)

אורי: היא לא תיסע!!

יותם: עם אנשים זרים? בחיים לא.

דנה: אז תעבדו על זה. תתאמצו קצת לשם שינוי!!

- אורי: מה לאימא ולטבע?
- דנה: (משולהבת) כשהיא תפגוש את המדריך, היא תתאהב בטבע!! רגיש סימפטי, לוחם למען עקרונות... הוא הציל קופים באפריקה, מין חלוץ כזה...
- אורי: התאהבת בו?
- דנה: מה?
- אורי: אני שואל אם התאהבת בו?
- יותם: (לא אוהב את הקטע בין שניהם) שקט, היא באה!!!
- דנה: שלא תעיזו לסגת, גם אם זה ילך קשה.
- (נועה נכנסת היא לבושה בבגדי אימון של קאראטה, הילדים ודנה מקבלים אותה בטקס פרטי שיחזור על עצמו גם ביום ההולדת)
- נועה: השתגעתם??
- (נותנת לאורי מכה קאראטיסטית חינוכית) מה אתה עושה פה?
- אורי: (מחזיר לה בעדינות) אמרתי שאני מתגעגע לאימא שלי...
- נועה: ברחת!
- אורי: מאה אלף עותקים לא שווים חגיגה?
- נועה: שווים אם לא ברחת מהבסיס.
- דנה: כבר מנדנדת...עושים לך מסיבה, מפתיעים אותך...
- נועה: איזה יופי של בלונים!!!
- יותם: (מרים כוסית) אז לרגל האירוע ולרגל העובדה שמדובר כאן באם השנה, אנחנו מעניקים לך שי צנוע בצורת טיול גיפים למדבר יהודה עם חבורת המשוטטים.
- נועה: אני לטיול? תשכח מזה.
- יותם: ידעתי!!!
- אורי: אימא תעשי לי טובה, תחשבי רגע, שנים לא יצאת לטייל.
- נועה: כי אני שונאת טיולים!!!
- יותם: הרעיון הוא שתתני לעצמך לפרוץ החוצה! תפגשי בני אדם...תעברי חוויה...
- נועה: אני עוברת המון חוויות, גם בלי לצאת לטיול.

אורי: (**מראה לה תמונה שהייתה מוכנה לו בכיס**) תראי איזה פוטנציאל היה לך, איזה חיור!! אני חושב שזה מאיטליה.

יותם: (**דוחף את הראש**) שער הגיא אם לא איכפת לך.

אורי: את רואה? עברת עם אבא את כל הארץ על אופניים...

דנה: מה זה מדבר יהודה...עד שנוסעים כבר חוזרים.

נועה: אני עובדת עכשיו על הסכמי ייצוג עם הוצאת ספרים בניו יורק...

אורי: ניויורק תחכה.

נועה: תלוי למי!! אני מנהלת עסק, אתה מבין מה זה עסק?

יותם: את לא יודעת לקבל. פשוט לא יודעת...

נועה: דנה תוציאי אותי מזה...

דנה: אני לא יכולה, אני הכנסתי אותך לזה.

נועה: אני באמת מעריכה את המחשבה, זה פשוט לא מתאים לי...

דנה: אתם יודעים מה? לא רוצה, לא צריך, נקנה לך מנוי לסינימטק בפעם העשירית ממילא רק אני משתמשת בו.

יותם: (**מתעלם מדנה, לנועה**) מאז שהאדיוט הזה קרבי, את קצת שפופה...

נועה: (**מופתעת**) אני לא שפופה! היינו שלושה מוסקטרים, פתאום אחד חסר...אז יש חור...זה אנושי לא?

אורי: מטומטם, מה זה קשור?

יותם: קשור, כי אתה הכרחת אותה.

נועה: אתם לא מתחילים לריב. לאן אמרתם? למדבר... יופי, אף פעם לא סבלתי מדבריות, מה יש שם? חול, קוצים וארבעים וחמש מעלות, מצוין!! וכל זה בחברת אנשים זרים...

אורי: עיזבי אימא, אין טעם לתת למישהו משהו שהוא לא רוצה. חשבנו שזה ידליק אותך... נמצא משהו אחר. אני מבטיח.

דנה: (**מריעה**) שתי דקות למחשבה. מי רוצה עוגה?

(**כולם מצביעים**)

(**דנה חותכת, הם אוכלים**)

יותם: אבא שלי נהרג לפני חמש עשרה שנה בפעולה בלבנון, אימא הייתה מאד צעירה ולא היה לה מקצוע.. מיד אחרי השבעה, היא לקחה את הוצאת הספרים של המשפחה שלו והפכה אותה למפעל כלכלי... היא אהבה בעיקר ספרות לילדים, זה גם עזר לה להתאושש, לפני האסון, היא כתבה ספר אחד לילדים... אחרי שאבא מת היא השתתקה, היא נשארה לבד איתי ועם אורי...

נועה: אני מוכנה לעבור את הסיוט אם ניסע כולנו יחד.

אורי: (צוחק) ממש לא הבנת, הרעיון היה שתיקחי לך שלושה ימים רק לעצמך, שסוף סוף תרשי לעצמך להיפטר מאיתנו...

נועה: אני לא רוצה להיפטר מאף אחד, זה לא שדוך...?

אורי: חס וחלילה.

נועה: טוב אני אסע, (עושה עם היד תנועת ייאוש) שלא תגיד שאני לא יודעת לקבל.

אורי: אימא רדי מזה, זה לא כל כך חשוב, אל תיסעי בשבילנו...

נועה: לא, זאת מחשבה מאד מקורית, אני רוצה לנסות, אולי זה ידליק אותי...מה אני אעשה במדבר הזה שלושה ימים??

סצנה 2 לילה. בית של נועה.

יותם: (לקהל) והיא נסעה, עם המשוטטים. היא הייתה צריכה לחזור בתשע בערב, ידעתי!! כל הטיול הזה... בשתיים עשרה הזעקתי את אורי מהצבא, צלצלתי גם לדנה והוצאתי אותה מהמיטה, שתסבול, זה היה רעיון שלה. איך היא שולחת אותה למדבר עם אדם זר?

(הם יושבים פרונטלית. לא מדברים. דנה עורכת את השולחן)

דנה: יש לכם שלוש אפשרויות, לפנטז את כל האסונות האפשריים, לפנטז את כל הדברים הטובים האפשריים, או לאכול ארוחת בוקר.

אורי: עם בייבי סיטר כזאת...אני מוכן לחכות עוד שלושה לילות...

יותם: כבר שמונה בבוקר, אתה בכלל לא מודאג?

(נכנסת נועה עם כלוב עם ציפור ביד, היא לבושה כמו ("מטיילים") היא בהיפר)

נועה: אין לכם מושג איפה הייתי! לא ישנתי עשרים וארבע שעות וראיתי את הדבר הכי מדהים בעולם. המלטה של יעלים, ראיתם פעם המלטה של יעלים?

יותם: מה זה הדבר הזה בכלוב?

נועה: אה, זאת רוזה בעצם קוראים לה זנבנית, (**רוזה את המבטים שלהם**) היא פצועה, אמנון חיפש מתנדב שיטפל בה... רק עד שהיא תבריא... מותר להם להזדווג רק עם מנהיג הלהקה, מי שעובר על החוק, זורקים אותו מהלהקה, אז היא התפרפרה קצת...

יותם: היית צריכה לחזור בתשע בערב!

נועה: כן...

יותם: עכשיו שמונה בבוקר.

נועה: פעמיים פספסנו את הזריחה ואמנון אמר...

אורי: איזה אמנון?

נועה: המדריך. בקיצור הוא אמר שלהחמיץ זריחה במדבר זה כאב לב אז נשארנו עוד כמה שעות...

נועה: הייתם צריכים לראות את זה, המדבר עלה באש, כל החולות היו ריבועים אדומים...לא יכולתי לנשום, הכל קפא לרגע, ופתאום להקות של ציפורים, קרעו את השמיים, בבת אחת כאילו מישהו נתן להם סימן...וראינו את החסידה...

יותם: חשבנו שנדרסת.

נועה: למה שאני אדרס?

יותם: כי אנשים נדרסים לפעמים ואלה שנדרסים לא מתקשרים הביתה.

(היא מסתכלת בשעון, קולטת את הברוך.)

נועה: ניסיתי להתקשר, נגמרה לי הבטריה...

אורי: ולאחרים, גם להם נגמרה הבטריה?

נועה: אני מאד מצטערת...לא חשבתי על זה...

אורי: אולי בגלל שאמנון הציע לראות את הזריחה.

נועה: הייתה שם אוירה קסומה... אף אחד לא רצה לחזור הביתה...אתם דאגתם...

אורי: לא חשוב העיקר שנהנית... (מתפרץ קלות) בטח שדאגנו מה חשבת?

יותם: אם אני נעלם לשעה וחצי את מרימה את כל העיר.

נועה: זריחה במדבר זה משהו שלא רואים כל יום...אני אומרת לך איבדתי את הזמן...כל הקבוצה איבדה את הזמן...

יותם: איך מאבדים את הזמן כששני ילדים מחכים לך בבית?

(פאזזה פיצית)

(הם מסתכלים בה)

נועה: זה מה שרציתם, שאני אפרוץ החוצה...זה מה שרציתם...אז פרצתי והתערפל לי הראש.ואני באמת מצטערת שישבתם ודאגתם...

(דנה נכנסת עם ארוחת בוקר)

דנה: גמרתם עם רגשי האשמה? אז בואו לאכול.

אורי: אני צריך לחזור לבסיס.

יותם: אני הולך לישון.

נועה: אתה לא הולך לבית ספר?

יותם: לא ישנתי כל הלילה, מה יש לי לחפש בבית ספר! לילה טוב.

נועה: חכה רגע... **(היא מחבקת אותו)** אני באמת מצטערת...

יותם: **(כבר לא נעים לו)** בסדר בסדר, די... **(ניתק ממנה)**

אורי: **(לדנה)** רוצה טרמפ?

דנה: **(נבוכה)** לא עכשיו...תודה...אני עוד לא...

(שניהם יוצאים, בעצם יותם לא, הוא מתיישב ליד המחשב. הוא חייב להיות נוכח כי הוא המספר)

(דנה ונועה ליד קערת הסלט)

דנה: הי.

נועה: ממש התפרעתי...

דנה: התעופפת קצת, זה בסדר...איך אמנון?

נועה: ראיתי המלטה של יעלים.

דנה: (אירונית) וואו!!

נועה: נרשמתי גם לטיול הבא שלהם, בגליל. עכשיו זאת עונת הנדידה, אמנון אמר שאפשר לראות מאות עגורים... (שתיקה קטנה) קרה לך שפגשת מישהו ונידמה לך שאתם מכירים...?

דנה: כמו דז'ו?

נועה: אני מתכוונת ש... פעם ראשונה שהרגשתי... בטוח...

דנה: טוב שאת נוסעת לגליל לראות עגורים!!

נועה: (מסתכלת בשעון, סוגרת את הנושא) מוכרחים לפתוח את המשרד... הם צלצלו? מניוירק?

דנה: הם באים.

נועה: אוי לא!

דנה: עוד כמה שבועות. אל תדאגי. אני אפתח את המשרד לך לישון... (מסתכלת בה) אז נידלקת! אל תתחילי לחפש פרשנויות, אל תפחדי מזה... תסתערי! כמה פעמים זה קרה לך?

נועה: הרבה פחות מאשר לך.

דנה: אצלי זה לא זה... אצלי זה נפילה אחרי נפילה... לא חשוב. אל תחטטי יותר מדי, לך על זה. אלה החיים האמיתיים...

נועה: את בטוחה?

דנה: לא!! אבל תנסי פעם כדי שתוכלי לבחור.

(דנה יוצאת)

נועה: הציפור!! דנה, מה אני עושה עם הציפור??!!

(המונולוג שלו מעביר לסצנה הבאה)

סצנה 3 ערב. פינת אוכל בית של נועה

יותם: (לקהל) אימא שלי הייתה מאוהבת וזה היה פתטי... היא נראתה לי פשוט מגוחכת, לפעמים, אפילו... טיפשה. צחקה מכל שטות, בכתה בלי סיבה, זה קצת הפחיד אותי כי אימא הייתה הדבר הכי יציב בחיים שלי...

יותם: במשך הזמן היא ספרה שיש לה רומן עם אמנון, המדריך, כאילו שלא ידענו. אחרי שלושה שבועות בערך אורי חשב שהגיע הזמן שנכיר אותו כי במובן מסוים אנחנו אחראים עליה, אז צריך לראות עם מי יש לנו עסק. הערב הגדול הגיע. אנחנו הולכים לפגוש את אינדיאנה גונס, בעצם אנחנו מחכים לו כבר חצי שעה ואינדיאנה לא בא.

(שולחן ערוך לארוחת ערב חגיגית., נועה מסתכלת עליו, היא מתוחה, מורידה פריט, מוסיפה פריט, היא על נעלי עקב גבוהות מדי פעם נאנחת, או מעקמת רגל))

אורי: אני אגיד לך את האמת, אם בחורה מאחרת לי בחצי שעה. היא בחיים לא תראה אותי.

(פאזזה)

אורי: זה זלזול...לאחר בחצי שעה לארוחת ערב זה פשוט...

יותם: (תמיד מציל אותה) אולי קרה משהו?

אורי: כמו מה?

נועה: אולי הוא ראה ציפור פצועה, ואסף אותה, הוא אוסף את כל הפצועות...

אורי: גם כשיש לו ארוחת ערב?

נועה: מה זה שיש לארוחת ערב? אם גוזל נפל מהקן...הוא אידיאליסט!

אורי: לאלוהו הנביא לא חיכינו אף פעם, וגם הוא היה אידיאליסט!

יותם: פנצר, חפץ חשוד, טעות במספר הבית, טעות ברחוב, כאבי בטן, סחרחורת, זיעה קרה....

אורי: שמת לב, שאתה תמיד מגיע בסוף לחדר מיון.

נועה: תנסו להשתלט על ה... גם ככה אני...לחוצה.

אורי: הוא יוצר תקדים, מה שלא קרה לו, יותר חשוב ממך. מעכשיו, את תמיד תהיי במקום השני...

יותם: (מפרש אותו בציניות) ממתי אתה כזה מומחה?

נועה: (שותקת, מתחילה להתעצבן)

אורי: בואו נתחיל לאכול. והוא יצטרף. אז הוא ירגיש קצת לא נוח...אז מה?

נועה: ואם זה לא באשמתו?

אורי: אם שלושה אנשים מחכים לו. זאת כבר אשמתו.

(שותקים)

נועה: עוד חמש דקות...נתן לו עוד חמש דקות...

(שתיקה, היא חולצת את הנעליים, מתחילה לפרק בזעם את הקישוטים מהשולחן, מורידה את הנרות, את היין)

יותם: תעזבי אימא בחייך, את מכירה אותו כמה שבועות...אם זה לא אופייני...קרה משהו!!

נועה: בטח קרה. על המצח שלי כתוב פריירית. לא צריך להתאמץ, כתוב. זה בדיוק מה שקרה.

(צלצול בדלת)

(כולם קופצים)

(מהר מסדרים את השולחן, היא נועלת את הנעליים)

נועה: איך אני נראית?

אורי: פצצה לחוצה.

נועה: הלחוצה בולט?

אורי: תחייכי רגע...לא בולט.

נועה: והשולחן?

יותם: יותר מדי...

נועה: מה יותר ממה?

יותם: הנרות האלה שצפים יחד עם החסה...

(היא מורידה)

נועה: אני מבקשת שתהיו נחמדים. תנו לו הרגשה טובה, אל תשאלו שאלות מביכות ואל תפתחו נושאים...

יותם: אל תדאגי תהיה פה ארוחת ערב מפוארת!!

(צלצול בדלת)

אורי: אימא...אל תראי לו שהוא כל כך חשוב לך.

נועה: אבל הוא חשוב לי...הוא מאד חשוב לי...

אורי: אני מבין, אבל אל תראי את זה.

(היא הולכת לדלת, חוזרת יחד עם אמנון)

אמנון: אני מתנצל...

אורי: פקק?

יותם: תאוונה!

אמנון: לא...

אורי: פנצר?

יותם: חפץ חשוד. מחק את המיותר.

אמנון: טעיתי בכתובת. הייתי ברחוב הלא נכון. זאת אומרת במספר הלא נכון. את אמרת...

נועה: **(כבר מתרככת)** לא חשוב אמנון...תיכנס בבקשה...

(אמנון מבחין בזנבנית)

אמנון: הילל!!! היא נראית הרבה יותר טוב. **(לציפור)** עוד שבוע נסע כולנו למדבר ונחזיר אותך ללהקה שלך...

(שניה של מבוכה)

נועה: אה, רגע, זה אמנון, אמנון, אורי ויותם.

אמנון: **(לאורי, טופח על שכמו בידידות)** אתה הטיס של המשפחה?

יותם: אני האינטלקטואל של המשפחה.

אמנון: **(נותן לנועה משהו ארוז)** זה בשבילך.

(היא פותחת את האריזה זה ספר)

נועה: אמנן אתה מקורי! אף פעם לא הביאו לי ספר...

יותם: **(לאורי בשקט)** להביא ספר לבעלת הוצאת ספרים זה כמו לקחת את חברי אגד לטיול באוטובוס.

(שניהם צוחקים)

נועה: מה מצחיק?

יותם: איזה ספר זה?

נועה: שירים... של גיום אפולינר.

(פאזזה קטנה)

נועה: **(מתנצלת)** אף פעם לא קראתי אותו...

אורי: **(סרקסטי)** כי אנחנו מתעניינים בקבלה.

נועה: מה אמרת?

אורי: שאנחנו מתעניינים בקבלה מאז שאבא נהרג.

(יותם שם לו בעיטה מתחת לשולחן)

אמנון: **(נבוך)** מצטער לא ידעתי...

יותם: לא סיפרת על אבא?

נועה: **(צינית)** לא סיפרתי שאתם מתעניינים בקבלה.

נועה: **(מאופקת)** מי רוצה מרק?

(היא מחלקת מרק)

יותם: איזה מתח! אפשר לחשוב? אני לא סובל שאנשים מבוגרים מתנהגים כמו בני שש עשרה... בכלל אני לא בטוח שאהבה מתאימה לאנשים מבוגרים!...

נועה: בתיאבון

יותם: אני לא מכיר את המשורר הזה, אני רוצה לקרוא אותו.

נועה: יותם קורא את כל הספרים!

אמנון: מה קראת לאחרונה?

יותם: (**נהנה לספר**) סטפן צוויג. גבר ואישה נפגשים בבית מלון... הוא מחזר אחריה, והיא נמסה! אבל הבן הקטן שלה מפריע להם... והם מתעללים בו...

נועה: מי רוצה מרק?

יותם: אנחנו אוכלים מרק...

נועה: אה...

יותם: (**לקהל**) אורי תקע את העיניים שלו כל הזמן בתמונה של אבא. הוא היה בן חמש כשאבא נהרג, כשהוא חשב שהוא לבד בבית הוא היה מספר לאבא מה הוא חושב מה הוא מרגיש...מה קרה בבית ספר...ועכשיו הוא בטח מתפתל כי אבא רואה אותו מתיידד עם חבר של אימא...

(**אורי מסתכל בתמונה, אמנון עוקב אחרי מבטו, יותם עוקב אחרי שניהם אורי מבחין במבט שלו**)

אורי: זה אבא שלי...זה הטנק שלו... ביד אחת הוא מחזיק אותי, ביד השניה את יותם...הוא נהרג בשמונים וחמש. סתם, כוחותינו מן האוויר לא זיהו את כוחותינו על האדמה... ושלחו להם אש ידידותית...

אמנון: (**מנסה, מתפשל לו**) הוא היה מפקד הטנק?

אורי: איך ידעת?

אמנון: לא ידעתי...שאלתי...

נועה: מי רוצה מרק?

יותם: (**מסתכל בה**) פעם שלישית המרק הזה...את רוצה לחנוק אותנו?

(**פאזזה קטנה**)

אמנון: (**מנסה להוציא מן המבוכה**) אנחנו יוצאים לעין עובדת בשבוע הבא, התגלו שם שני נמרים, ראיתם פעם נמרים בטבע?

נועה: בכלל לא ידעתי שיש נמרים בארץ!

אמנון: (**משתדל מאד להלהיב אותם**) אז מה אתם אומרים? נוסעים?

נועה: (**מתלהבת אחריו**) נוסעים נוסעים, בטח שנוסעים!! (**את הילדים**) נכון?

יותם: (**מתעלם מההצעה**) אז אתה אוסף ציפורים פצועות...?מה עוד אתה עושה?

נועה: מציעים לכם לך סיוור בטבע...למה אתם לא מתייחסים...?

- יותם: דנה אמרה שהוא חלוץ. אני רוצה להבין את זה.
- אמנון: (**נבוך**) אני נילחם בגורמים שמסכנים את חיי הציפורים...
- אורי: ועוד איך נילחם!! יש לך מושג איזה צרות אתם עושים לנו?
- אמנון: יש מדי פעם גם התנגשויות עם חיל האוויר...
- אורי: מדי פעם...? שלושה טייסים כבר נהרגו.
- אמנון: אלפי ציפורים ניטחנו בתוך המנועים.
- אורי: אתה לא משווה חיי ציפורים לחיי אדם.
- נועה: לא מוכרחים לדבר על חיל האוויר.
- יותם: למה לא? כשיש מפגש תרבויות כל אחד מביא את עולמו!
- אורי: בשנים האחרונות יותר מטוסים נפגעו מציפורים מאשר מהאויב.
- אמנון: בזמנו טסתי בדאון עם להקה של חסידות כדי ללמוד את הנתיב שלהן...
- אורי: מה, אתה טיס דאון?
- אמנון: אף שש עשרה.
- אורי: (**מתלהב**) ברצינות!! למה לא אמרת קודם? אתה יודע כמה הייתי משתדל להיות נחמד!! באיזה פעולות השתתפת?
- אמנון: אל תיבנה עלי יותר מדי, אני עזבתי את החיל.
- אורי: (**מאוכזב קיצוני**) מתי?
- אמנון: המון זמן...יותר מעשר שנים...
- אורי: למה?
- אמנון: כל מיני סיבות...אישיות.
- אורי: רגשות אשמה?
- אמנון: מה?
- אורי: בגלל הציפורים...
- אמנון: (**צוחק**) מה פתאום... זה לא התאים לי יותר...
- אורי: מה בדיוק עשית?

אמנון: הייתי מפקד טיסת...

אורי: נו..?

נועה: מה אתה לוחץ?

אורי: עכשיו זה מעניין.

אמנון: אף פעם לא רציתי באמת להיות טיס. נדחפתי לזה, בגלל אווירה, בגלל... הייתה תקופה כזאת.

אורי: אבל למה עזבת?

יותם: אתה באמת חתיכת ערפד!!

אורי: (ליותם) סתום את הפה!!

(פאוזה מביכה)

אמנון: גדלתי בקיבוץ, זה היה הסגנון... אם לא היית קרבי שנשבע למות למען המולדת, היית מוקצה.

(הפלאפון מצלצל אורי עונה)

אורי: כן, הונדה תשעים ושש... יד ראשונה, מה? אני לא שומע, ברקסים חדשים, החלפתי לפני חודש

(הפלאפון השני מצלצל, יותם עונה)

יותם: רק רגע (לאורי) בקשר להונדה.

אורי: תן לו את הפרטים.

יותם: כחול, נפח חמש מאות, תשעים ושבע...

אורי: ושש. מצב טוב, ממש חדש החלפתי ברקסים לפני חודש.

(פלאפון שלישי מצלצל, נועה עונה, הם מדברים שלושתם יחד)

נועה: כן? סליחה, אנחנו באמצע...

אורי: אימא, תני את הפרטים.

נועה: כחול, תשעים ושש ברקסים חדשים, חמש מאות סמק, מה איזה?

אורי: אימא, הונדה!

נועה: הונדה ואנחנו באמצע ארוחת ערב. אתה מצטער? גם אני מצטערת. אנחנו באמצע ארוחת ערב... (סוגרת)

נועה: (כועסת ונבוכה) קחו את ההונדה לחדר שלכם.

(הם יוצאים עם הפלאפונים)

אמנון: אז זה אורי.

נועה: לא ידעתי שהיית טיס...

אמנון: לא חשבתי שזה חשוב...

נועה: עד כדי כך שאפילו לא הזכרת...

אמנון: זה מוזר?

נועה: הפתעת אותי...

(פאזזה קטנה)

נועה: אבל עברת את זה יפה מאד.

אמנון: (מודאג) יחסית לאזהרות שלך הוא לא נורא...

נועה: הוא מקסים.

אמנון: (צוחק) מה עם השני?

נועה: מאד חריף אז אל תתווכח איתו על ספרות, כל מה שתקרא הוא כבר קרא, הוא גם יסביר לך למה אתה קורא את זה. פעם ראשונה אמנון, פעם ראשונה זה תמיד נורא קשה.

אמנון: אז בואי נעבור לפעם השניה... לפני שאת מציעה מרק בפעם הרביעית.

נועה: נכון...איפה בעצם הילדים? יותם?

יותם: אל תחכו לנו אנחנו סוגרים את העסקה.

נועה: (נבוכה) אז בוא נמשיך שנינו...

אמנון: האמת נועה, אני לא מסוגל לאכול... ומצידי אפשר לנטוש...אל תכעסי, יכול להיות שהם מחזירים לי על האיחור שלי...

(הם קמים מהשולחן, ועוברים לכריות מתחת לחלון)

נועה: (הוא מסתכל בה) לא התבלבלת ברחוב...

אמנון: שנים לא ישבתי בתוך משפחה...

נועה: ונבהלת...

אמנון: יכול להיות...

נועה: אתה עוד בקשר עם אשתך?

אמנון: לא, נפרדנו לפני עשר שנים, אחרי התאונה שלי... על זה סיפרתי לך...

נועה: שהייתה תאונה כן...

אמנון: אחרי התאונה, היא ביקשה פסק זמן ומאז לא חזרה... רציתי לספר לך...

נועה: לא חשוב...

אמנון: למה לא חשוב?

נועה: לא לא, זה מאד חשוב... התכוונתי... שנינו לא ילדים, לשנינו יש שקי זיכרונות ושנינו...

אמנון: שונאים לדבר על זה...

נועה: נכון.

(צוחקים)

אמנון: לא מוכרחים לסקור את הביוגרפיה מגיל שלוש...

נועה: אנחנו לא נסקור אותה בכלל!! מתחילים עכשיו. מהרגע הזה...

אמנון: (מרגיש הקלה אדירה, מחבק אותה, היא נותנת לו מכת קאראטה אוטומטית, הוא נסוג. היא צוחקת במבוכה.)

נועה: תראה אמנון... לא פגשתי מאות גברים, פעם אחת הבאתי גבר הביתה לכמה ארוחות ערב... וזאת הייתה טעות, אני לא רוצה להיפגע ולא לפגוע בילדים...

אמנון: אני לא מתלבט.

(פאזזה פיזית, הוא מסתכל בה)

נועה: הרבה זמן לא... הייתי עם אף אחד... ניסיתי, הכרתי, יצאתי, אבל לא הייתי עם אף אחד ממש...

אמנון: (מתרחק ממנה) או קיי, אני לא עושה כלום, אני לא זז מהמקום.

נועה: (נצמדת אליו) לא לא, תעשה ותזוז תביא רעיונות חדשים, רק שתדע שאני קצת מפחדת... מ...

אמנון: ממני...

נועה: מ... (במהירות) מסקס.

אמנון: (לא מתרגש ממה שהיא אומרת) אה.

נועה: מה אה? אפשר לחשוב שכל יום אתה פוגש אישה בגילי שפחדת מ...אני מסתכלת על אנשים אחרים...ברחוב, בבתי קפה, הכל בא להם טבעי...היא בצד שלה, הוא בצד שלו...איך הם יודעים באיזה צד צריך להיות...? הרגליים במקום הידיים במקום...כאילו הם נולדו עם זה...אני לא...אני לא יודעת...

אמנון: לא רחוק ממך יש גן, יש בו את כל הצמחים של ארץ ישראל...

נועה: (על החיבוק) אבל הידיים והרגליים!! מה לעשות איתם?

(הם יוצאים)

(אורי ויותם נכנסים, הם אוכלים משהו, קציצה או משהו אחר מפנים את השולחן מקפלים אותו ומקטינים אותו)

יותם: ברחו!!

אורי: זה שהוא טיס מעלה כמובן את המניות שלו...

יותם: ומה מוריד אותן?

אורי: לא אמרתי דבר כזה...

יותם: אתה תכף תגיד, זה עניין של כמה שניות...

אורי: מעניין באיזו טייסת באיזו שנה...באיזה פעולות הוא השתתף.תשמע, טייסים מאד משחקים על הקטע, הייתי פה, והייתי שם...צניעות זה לא בדיוק מאפיין ...

(פאוזה פיצית)

יותם: משהו מטריד אותך...?

אורי: לא, סתם מסקרן...

יותם: ואתה הולך לברר ולבדוק.

אורי: לא אמרתי.

יותם: אבל זה מה שאתה הולך לעשות, זה מה שעשית בעבר...

אורי: מה אמרתי? אמרתי משהו?

יותם: מכיר את המהלכים שלך...

- אורי: היא בן אדם מיוחד. ולא כל מזדמן מתאים לה.
- יותם: אם היית שומע את הצעדים שלה בלילות...
- אורי: היא מתגעגעת לאבא.
- יותם: היא לא מתגעגעת!! היא סתם לא יכולה לישון.
- אורי: מה יש לך?
- יותם: אני מרגיש את הויברציות שלך...זוה מדאיג אותי.
- אורי: למה?
- יותם: (ציני)** אתה רוצה שיהיה לה בן זוג, אבל כשזה כמעט מתרחש אתה קורע אותו. תמיד הם מוזרים, או משונים, או מתחזים, או... אף אחד לא מספיק טוב בשבילך.
- יותם: הוא לא חייב שום אינפורמציה על החיים הפרטיים שלו חוץ מזה היה קצת מתח אם לא שמת לב...
- אורי: אתה מדמיין אותם במיטה?
- יותם: בשביל מה אני צריך לדמיין את זה...?
- אורי: גם אני לא. זה לא מסתדר בראש, נכון?
- יותם: שאלה מיותרת! אימא שלי לא עושה דברים כאלה.

תמונה ארבע. אחרי הצהרים בית של נועה.

(על השולחן יש כיבוד)

(בצד עומד קרש גיהוץ, מדים של אורי פרושים עליו.)

יותם: (לקהל) אימא כבר יצאה עם אמנון די הרבה זמן, היא יותר ויותר נסעה לטיולים יותר ויותר דיברה שטויות, ואני ניהלתי את הבית. בשבת הזאת התנדבנו לנסוע עם אמנון להפגנה, הוא ניהל מלחמות נגד כל העולם ואימא אמרה שגם דון קישוט צריך לפעמים תמיכה...אז אנחנו נוסעים להפגין נגד חקלאים ברמת הגולן...אני לא מכיר אותם לא כועס עליהם, אין לי מושג מה הוא רוצה מהחיים שלהם, זה נראה לי מטומטם אבל דנה נוסעת אז אני נוסע גם!!

(הוא כותב על המחשב, על הטכסט שלו, נועה נכנסת, מיד חולצת נעליים,)

נועה: אורי הגיע? אני רוצה לדבר אתכם... (**נותנת לו ספר**) כתבת על הספר הזה שזה קשקוש פמיניסטי...

יותם: אז כנראה שזה מה שזה...

נועה: זה לא ניסוח אינטליגנטי...

יותם: זאת לא ספרות...

נועה: דנה נוסעת לניו יורק, אם אתה רוצה לעזור לי אתה צריך להיות יותר רציני.

יותם: (**נלחץ**) דנה? מה פתאום היא נוסעת עכשיו באמצע השנה?

נועה: לא ידעת שהיא רוצה ללמוד בניו יורק? אל תדאג אנחנו נסתדר, איפה אורי?

יותם: (**לקהל**) ידעתי שהיא מתכוונת לנסוע ללמוד מוסיקה, אבל לא ידעתי שזה רציני?! הייתי מוכרח לעצור אותה, הרגשתי שאם היא תיסע אני אמות... אסור לה לנסוע, זה לא ילך...אני לא אעמוד בזה...

(**הוא הולך לשק האיגרוף, אורי נכנס ומאמן אותו**)

אורי: (**לוחץ לו על השריר**) עם שרירים כאלה תגיע לשקם. יותר חזק, עוד אחת!

נועה: יש לנו עוד חצי שעה רציתי לדבר אתכם.

אורי: רגע, אני מאמן את החנון.

יותם: חנון? לא מתאמן יותר.

נועה: למה אתם לא יושבים?

(**היא מנסה להישמע קלילה**)

נועה: שמתם לב שאמנן ואני כבר מתראים הרבה זמן.

יותם: ארבעה חודשים ושלושה ימים.

אורי: כן.

נועה: ו...!

יותם: את לא מתחתנת איתו!!

נועה: (**צוחקת**) לא...אבל אני רוצה להציע לו לבוא לגור איתנו.

(**פאוזה ארוכה**)

אורי: בשביל מה?

נועה: מה?

- אורי: למה הוא צריך לגור כאן?
- נועה: אני לא מבינה את השאלה שלך.
- אורי: אתם מתראים, אין לכם ילדים קטנים, יש לכם זמן, יש לכם שני בתים, יש לכם כל מה שצריך אז אני שואל בשביל מה לעבור לגור כאן?
- נועה: זה לא אותו דבר. מה לא מובן לך?
- אורי: זה בית עם מנהגים, הרגלים, מערכת יחסים, להכניס בן אדם זר זה לעשות מהפכה.
- יותם: מהפכות יוצרות עולם חדש.
- אורי: והוא עוד יביא את הציפורים שלו...
- נועה: הציפורים זה עניין זמני...אני מבינה שזה קצת מרתיע להתרגל לחיות עם...
- אורי: נכון זה מרתיע אז למה אי אפשר לדלג על השלב הזה? זה לא שהוא גר בחיפה ואת בירושלים... (ליותם) למה אתה לא אומר שום דבר?
- יותם: אני חושב על מה שהיא אומרת.
- אורי: אולי תגיד מה שאתה חושב וזה יקדם אותנו לאן שהוא...
- יותם: יש לי רגשות מעורבים.
- אורי: בחיים לא שמעתי ממך תשובה חד משמעית.
- יותם: כי אני תמיד מרגיש דבר והיפוכו.
- אורי: ותמיד יש לך תשובה.
- נועה: אפשר לחזור לעניין, אמנן צריך להגיע...
- אורי: אני רוצה להבין משהו, את מתייעצת איתנו? או מודיעה לנו?
- נועה: אני מהרהרת בקול רם יחד אתכם.
- אורי: אז אני לא בטוח שאת מכירה אותו מספיק כדי להכניס אותו הביתה.
- נועה: מה זאת אומרת?
- אורי: ארבעה חודשים...מה את יודעת עליו?
- נועה: שהוא ישר, עדין, סבלן, חכם, נדיב...צריך עוד משהו?
- יותם: זה הרבה יותר ממה שאתה יודע על הבחורות שאתה מביא הביתה.

- אורי: את יודעת שזרקו אותי מהקיבוץ שלו?
- נועה: אני מבינה שפתחת משרד חקירות.
- אורי: לא. אבל הייתי סקרן, הוא היה מפקד טייסת, ופתאום חיל האוויר לא התאים לו, אז הסיפור הזה לא כל כך התאים לי...
- נועה: והחלטת לחקור. יופי, אמנן עבר משבר ועזב את הצבא. זה פשע?
- אורי: איזה מין משבר?
- נועה: הייתה לו תאונה בחיל אוויר. הוא הסתובב בכל העולם...
- אורי: מה קרה בתאונה הזאת?
- נועה: (היא לא יודעת) הטונים שלך מרגיזים אותי, אני לא רוצה לדבר איתך על זה.
- אורי: הבנתי שזה דיון פתוח.
- נועה: זה לא אומר שמותר לדחוף רגל גסה לנשמתו של כל אחד. אנחנו לא מחטטים בעבר שלו, אנחנו מדברים על אפשרות של...
- אורי: אני רוצה להזכיר לך שאת הבאת הנה את החבר הקודם שלך שהיה טיפוס דוחה ומבחיל וגם עליו שפכת מחמאות, הרגשת שהוא קסם של אגדה...
- נועה: הוא לא היה מבחיל הוא היה אומלל.
- אורי: הסיבה לא חשובה.
- נועה: קיוויתי שזה יסתדר...
- אורי: אבל זה לא הסתדר!!
- האדיוט הזה היה מקבל התקפי זעם כי החזקתי סכין ביד שמאל ויותר אכל בידיים.
- נועה: אתה לא רואה שאמנן הוא איש אחר?
- אורי: (ממשוך באובססיה) והשתיקות שלו...אני אף פעם לא אשכח לך את השתיקות המפחידות שלו ... מניאק דפרסיבי!! שותק את כל הארוחה וכולם במתח פוזלים לשפתיים הצרות שלו ... אף אחד לא נושם, אף אחד לא אוכל, כל המוחות מנסים לפענח את החידה הנוראה... למה הוא שותק, עשינו משהו? אמרנו משהו? למה הוא שותק, ואת לא רואה ולא שומעת...
- יותם: (מנסה להגן על נעה) אורי עזוב אותה!!
- אורי: אני בצבא יותר, אתה תצטרך להתמודד עם זה לבד
- יותם: לי אל תדאג.אני אסתדר!!
- נועה: יש לך שתי תכונות שמעוררות התפעלות, אחת לזכור תמיד את הכי גרוע והשניה לנטור טינה...לטובתך, תנסה להיפטר משתייהן בבת אחת. ויש פה גם איזו אי הבנה

לגבי כל העניין, אני משתפת אותכם מתוך כבוד אליכם, אני בשום אופן לא מבקשת או מקבלת רשות. עד כאן הבנת?

אורי: מה את יודעת על התאונה שלו?

נועה: מה שצריך לדעת אני יודעת.

אורי: מה אתה חושב?

יותם: אני אסתדר.

(פאזזה פיצית)

נועה: והאיש ההוא... החבר שלי, לא היה איש רע...אני... לא יכולתי לאהוב אף אחד...

אורי: חכית שאבא יחזור... (נבוך, במהירות) רוצים קפה?

יותם: (לקהל) שנאתי אותו כשהוא היה מדבר אליה ככה ונשבעתי שיום אחד אני אכניס לו מכות רצח למרות שהוא יותר חזק... הוא היה מדבר אליה כאילו היא אשמה במשהו... כאילו היא הרגה את אבא... ואם אורי צודק ואני טועה? ואם האמנון הזה... יעבור לגור כאן ופתאום יצאו לו כל השדים... אני באמת לבד כאן עכשיו... כל הסוטים נראים בהתחלה נחמדים ואינטליגנטים...

(אמנון נכנס, לבוש בבגדי החברה להגנת הטבע ומשקפת, עליז ושמח)

אמנון: (עליז ושמח) שלום לכולם! אז אנחנו יוצאים!?

יותם: אמנון, ככה אתה הולך להפגנות?

אמנון: חשבתי שנספיק לטייל בדרך...

יותם: לטייל... נראה לי שהאווירה כאן השתנתה בינתיים...

אמנון: (מנסה להלהיב) אתם באמת נראים שפופים, אז דווקא כן כדאי לנסוע, לאורר את הראש... דווקא בעונה הזאת... הכרמל פורח! (מחכה לתגובה) הייתם פעם במערות האדם הקדמון?

(הם מסתכלים בו, הוא מסתכל בהם)

אמנון טוב, לא מוכרחים, אבל להפגנה... תבואו...? אני אשמח, זה מאד חשוב להפגין נוכחות...

(אורי נכנס עם קפה רק לעצמו, שומע את סוף המשפט)

אורי: (מתגרה) נגד מי אנחנו מפגינים? כמה חקלאים ברמת הגולן, מה הם עשו לי?

אמנון: (סובלן) זה היה בכל העיתונים... למרות שעשרות גופים עוזרים להם להתגבר על הזאבים שטורפים להם את העדרים, הם הניחו פרה מורעלת בשטח...

נועה: אז מה אתה חושב קרה? הם הצליחו להרוג כמה זאבים... (רותח) אבל בדרך אל הניצחון, שלושים נשרים מתו...שלושים נשרים!! כמה נשרים כבר יש כאן?

אורי: ולמי זה איכפת כמה כבר יש כאן!!

אמנון: תתפלא, יש כמה צדיקים.

אורי: (מתגרה) ואתה אחד מהם.

אמנון: (לא נבהל ממנו) כן.

אורי: ואולי הם צודקים החקלאים? טורפים להם את העדרים לא?

אמנון: אם אפשר להצדיק רצח הם צודקים!!

אורי: פייטר, בכל זאת נשארתי פייטר.

אמנון: נכון.

אורי: אז למה עזבת את חיל האוויר?

נועה: מה זה ענייך?

אורי: פגשתי כמה אנשים שהיו איתך בטיסת...

אמנון: באמת? את מי פגשת?

אורי: נסעת לאפריקה בשמונים וחמש...?

אמנון: (לא מבין מה הוא רוצה מהחיים שלו) שמונים ושבע אם אתה כותב את תולדות חיי...

אורי: (חותך אותו) יכול להיות שלא עזבת את החיל אלא פשוט העיפו אותך?

(שתיקה, שניה)

נועה: (אסרטיבית) אורי אני מבקשת ממך להפסיק!!

אורי: זה מה שמספרים בבסיס.

אמנון: (עונה לאורי) אתה לא פגשת אף אחד שהיה איתי בטיסת...!!

יותם: (מנסה לעצור) טייסים כמו שהבנתי, אוהבים לספר סיפורים...אל תאמין ליותר משליש.

אורי: אבל יש שלושה שלישים!! אז לאיזה שליש?

אמנון: (מחייך) במקרה הזה לשום שליש. אני עזבתי את החייל מרצוני החופשי.

אורי: אז אני משקר?

אמנון: לא, אתה מאד יצירתית.

נועה: אנחנו רוצים להגיע היום לרמת הגולן, תנהל את הראיון הזה בהזדמנות אחרת.

יותם: רגע! דנה עוד לא הגיעה.

נועה: (מחליטה בכוח לשנות את האווירה, להיות נחמדה, קלילה.) אז יש גלידה. אמנון אתה מוכן לעזור לי...?

(הם יוצאים)

יותם: (מתפרץ עליו, הוא מגן על אימא שלו) אז פגשת מישהו מהטייסת, אתה מבלבל את המוח, הורס את האווירה כי פגשת איזה טיס ענתיקה מהטייסת!

אורי: מה יש לך?

יותם: (יותם ממש מחומם עליו) נסעת בשמונים וחמש? נסעת בשמונים ושבע? כל פעם שמשהו לא נראה לך, אתה נהיה חוקר להסטוריה! היסטוריה היחידה שיש לך בראש זה אבא שלך... זאת הבעיה שלך!

אורי: אין לי בעיה עם אבא, יש לי אותו בראש, את הקול שלו העיניים שלו ההליכה שלו, לך יש בעיה עם אבא...

יותם: לי אין שום זיכרון.

אורי: וזאת בדיוק הבעיה שלך, אתה מקנא בזיכרונות שלי.

יותם: איך אפשר לקנא במשהו שלא מכירים?! יה אדיוט! הוא נחמד אמנון... אבל אתה לא רואה כי אתה בטוח שאבא יחזור... תמיד סיפרת לי שהוא לא מת באמת.

אורי: הייתי בן שמונה.

יותם: (יורד עליו) בדיוק, אתה כבר בן תשע עשרה וזה לא עבר לך. אתה עוד מחכה לו...

אורי: אני לא מחכה לאף אחד!!

יותם: אז מה מפוצץ אותך? שהוא ישן במיטה שלו...? מה חשבת שהוא ישן על הריצפה?

אורי: (תופס את יותם בחולצה קרוב לצוואר) סתום את הפה שלך... שמעת? אם עוד פעם תגיד את המשפט הזה אני אפרק אותך!

יותם: רד מזה. מתים לא חוזרים.

נועה: (נכנסת, עם מגש וגביעי גלידה, אמנון עוזר לה. קוטעת אותם סופית בצרחה) יש שוקו וניל ופונץ בנה, מה אתם רוצים?

אורי: אני לא חושב שאנחנו צריכים לנסוע, הפגנה זאת עמדה פוליטית!!

נועה: אם זה מביך אותך, אל תיסע.

אורי: אני חושב שגם את לא צריכה לנסוע...

נועה: סליחה אנחנו לא תאומים סיאמיים, לי זה חשוב ואני אפעל על פי המצפון שלי.

אורי: מה לך ולחקלאים האלה? את לא צריכה לצאת מגדרך כדי לרצות אותנו!!

אמנון: איך אתה מדבר אליה?

אורי: לא מתאים לך?

נועה: איזו גלידה אתה רוצה?

(דנה נכנסת, על המשפט האחרון, היא מחזיקה שלט גדול ביד, עם סיסמאות נגד מפעלים שהורסים את איכות הסביבה, השלט שלה יכול להיות מצחיק)

דנה: **(השקט חשוד בעיניה)** וניל. לא נוסעים?

יותם: נוסעים בטח שנוסעים. השאלה לאן!

אורי: **(תופס את השלט)** מה זה? גם את התחרפנת? את חושבת שנעמוד במקום ציבורי ואת תנפנפי בדבר הזה!!

דנה: **(מנסה לעצור אותו)** אורי עבדתי על זה שלוש שעות!

אורי: באיזה צד את?

דנה: בצד של טיול לרמת הגולן.

אורי: את מכירה את החקלאים האלה? התעמקת בבעיות שלהם? אנחנו לא גרופי של החברה להגנת הטבע!!

(אורי מנסה לקרוע את השלט אמנון מתגבר עליו בשניה)

אמנון: **(צועק)** עזוב את זה!!

אורי: שים לב אדוני הצפר והטיס לשעבר, אתה לא עומד לעשות כאן סדר ואם נשאר לך כמה תכונות מחיל האוויר...

אמנון: אורי תשתוק!!

אורי: מי אתה שתגיד לי לשתוק? אף אחד בבית הזה לא אומר לי לשתוק!! גם לא אבא שלי כשהייתי בן חמש.

אמנון: חבל מאד.

אורי: (נבהל לרגע אבל מתאושש) בכל זאת מאצו! מאצו בתחפושת אבל מאצו נשאר מאצו!

אמנון: מה אתה רוצה...אתה מחפש משהו...מה אתה רוצה לדעת? אין לי סודות...

אורי: אני לא יודע מי אתה...

(פאזזה קטנה, אמנון לוקח את השלט ויוצא)

דנה: (לא מבינה מה הולך סביבה) אני מצטערת, חשבתי שאנחנו לוקחים את זה בהומור...לא התכוונתי להרגיז מישהו...

יותם: זה בסדר דנה, אנחנו כבר שעה בלי הומור.

דנה: חשבתי שיהיה מגניב, אף פעם לא הייתי בהפגנה של...

אורי: תופעה אנתרופולוגית!!

דנה: בדיוק! וגם לך לא היה מזיק להכיר אנשים שהם לא טייסים לשם שינוי... (לבועה) את זקוקה לתמיכה? בשניה אחת אני עושה כאן סדר!

דנה: (לוקחת איתה את יותם) בוא יותם, יש לי עוד שלטים למטה..

יותם: (לקהל) את ההמשך לא שמעתי, אבל אני מכיר את אורי ואת אימא אז לא היה קשה לדמיין.הוא בטח התנצל אחר כך היא התנצלה אחר כך הוא, אחר כך היא...

(דנה ויותם יוצאים)

אורי: לא התכוונתי להרוס את היום.

נועה: אבל הצלחת.

אורי: אני לא מאמין לו, לאף מילה. פשוט לא מאמין לו.

נועה: אני חיה איתו ואני מאמינה לכל מילה.

אורי: למה הוא נסע לאפריקה? למה עזב את אשתו? מה קרה בחיל אויר?

נועה: (מתפרצת) מי אתה שתשפוט אותו?

אורי: (מתעלם ממנה ממשיך) את לא יודעת מיהו ומרגישה בטוח. כי ככה את, את לא רואה את הרוע אבל יש...זה העולם...

אורי: ואם יקרה משהו... ואני לא אהיה כאן...? אני לא רוצה שתיפגע... אם איזשהו גבר יפגע בך...

נועה: אף אחד לא יפגע בי. ותפסיק לדבר שטויות.

אורי: אני מקווה שאת צודקת.

נועה: ועד שתבין שאני צודקת? אני לא רוצה שתנהל עליו חקירות... פעם ראשונה מאז שאבא שלך... פעם ראשונה שאני... שלמישהו אכפת ממני.. שאני מרגישה... הייתי יכולה לארוז את התרמיל ולטוס לטייל בדרום אמריקה כמו ה..

אורי: את לא בת עשרים!!

נועה: אף פעם גם לא הייתי... (מרגיעה אותו מיד) זאת רק תחושה אני לא נוסעת לשום מקום... תמיד הרגשתי שכל העולם עלי ויום אחד, אני אפסיק לסחוב...

אורי: גם אני...

נועה: מה זאת אומרת?

אורי: בקורס... אני לא מרוכז, נכשלת בשתי בחינות...

נועה: למה לא סיפרת לי?

אורי: אם אני לא אשתלט על עצמי ידיו אותי...

נועה: למה אתה לא מרוכז? מה קרה? כל כך אהבת את זה...

(שותק)

נועה: (אסרטיבית) אני רוצה לדבר עם מפקד הקורס. צריך להסביר לו שאתה...

אורי: השתגעת?

נועה: אם אתה במצב כזה... מישהו מוכרח לדבר על זה כדי שלא...

אורי: את חושבת שזה גנון? תארי לעצמך שטיס קרב יעשה טעות ויגיד סליחה שטעיתי, אני דואג לאימא שלי... אני בסדר, לכי, מחכים לך למטה...

נועה: יהיו עוד אלף הפגנות...

אורי: אמא...

יותם: (לקהל) היה אדיוטי ברמת הגולן, אבל רציתי לפרגן לאמנון... שלא ירגיש כל כך לבד, איך אני תמיד מגלגל את עצמי לכל מיני מצבים רק מפני שאני פוחד מאלומות.. דווקא אהבתי איך שאמנון הגן על אימא, סוף סוף יש גבר בבית וזה לא אורי... אימא המשיכה לבלות, אחרי כמה שבועות הם נסעו לבנימינה... לאמנון היה שם בית.
אני הודעתי לדנה שאני חולה... דנה התייצבה מיד.

סצנה 5

- דנה: איך זה שאין כאן אפילו אקמול!!! באמת, בן אדם יוצא פעם בחיים למדבר יהודה ומאבד את האזימוט!! היית צריך להזכיר לה.
- יותם: איך יכולתי לדעת...?
- דנה: יש לי אורח בבית, (**נוגעת לו במצח**) אני משאירה כאן את כל הכדורים...אני עושה לך תה...וחוזרת הביתה.אתה זוכר שסיפרתי לך שהקוראת בקפה אמרה שאני אפגוש מישהו...בסוף השבוע...?
- (**היא עושה לו אוכל הוא עומד לידה**)
- יותם: דנה את באמת נוסעת לני ויורק?
- דנה: כן אבל לא היום.
- יותם: מתי?
- דנה: בקרוב.למה?
- יותם: איך תסתדרי שם לבד?
- דנה: קטנציק אתה דואג לי...?
- יותם: בטח, אבל לאימא יותר... איך את משאירה אותה לבד, איך היא תסתדר...
- דנה: היא תסתדר מצוין, ואם לא, היא תמצא מישהו אחר...לכל אחד יש תחליף.
- יותם: אני לא בטוח.
- דנה: אורי נשאר השבת בבסיס?
- יותם: דנה אני לא מרגיש טוב, מה איכפת לי מאורי!
- דנה: בחודשיים האחרונים הוא לא צוחק!! מה עם החברה הגינגית שלו?
- יותם: אני לא מבין אותך, אני מרגיש רע, אני קורא לך ואת מדברת איתי על האדיוט הזה!!
- דנה: הלו, אתה לא נראה כל כך רע.
- יותם: אני מרגיש רע.
- דנה: מה אתה מרגיש בדיוק?

- יותם: מועקה בחזה. תיסעי בסוף השנה, במילא הלימודים עוד לא מתחילים.
- דנה: רגע זאת המחלה שלך? בגלל זה הוצאת אותי מהמיטה? אוף אתה כזה מתוק!!
אתה רוצה ציפס? תחליט מהר כי מחכים לי בבית...
- יותם: למה לא התחתנת עם החבר שלך במושב?
- דנה: עזבתי אותו, אני אתחתן כשאני ארצה!! יש לי חלומות קצת יותר מרתקים... מאשר להיות אישה אימא ושיהיה אוכל במטבח.
- יותם: (אירוני) נורא מרתק, גבר חדש כל שבוע.
- דנה: זה ממש לא עניינך!
- יותם: אין לך אף אחד באמת, את מאד בודדה ואני לא מבין למה את חיה ככה?
- דנה: (מאימת) יותם, בין אם אתה חולה או מתחזה לחולה, תתרכז במחלה שלך ותפסיק לבלבל כי עוד מילה אחת, אני לא עושה לך ציפס ולא מדברת איתך יותר.
- (אורי נכנס, הוא מהיר, כעוס, וקצת שתוי)
- אורי: איפה אימא?
- יותם: הם נסעו לבנימינה...
- אורי: דווקא כשאני צריך אותה...
- יותם: למה לא אמרת?
- אורי: (כועס) בסוף שבוע אני בבית. יש כאן מישהו שלא יודע??
- דנה: אורי, אני יכולה לעזור...
- אורי: (מוציא בקבוק בירה מהמקרר) אני צריך את אימא שלי!! (הוא עומד לצאת)
- דנה: (יוצאת אחריו) חכה רגע, אני חिकיתי לך... אני מכינה מרק מרק...
- אורי: (עומד רגע מולה) עיזבי דנה... אני יודע שיש לך כוונות טובות אבל אל תתערבי...
- דנה: בוא תאכל משהו קטן... אני עושה ציפס...
- אורי: לא עכשיו. (הוא הולך)
- יותם: (לקהל) אז למי היא עושה את הציפס הזה?? פתאום חשבתי שאולי אורי ודנה... לא, לא יכול להיות זה לא הטעם שלה, לפי דעתי, והוא צעיר ממנה!! אבל משהו בהתנהגות שלו... ובאמת כבר הרבה זמן לא ראיתי אותו צוחק, חשבתי שאני צריך לדבר עם אימא, אולי היא לא שמה לב...

(ערב, כחול עמוק.נועה ואמנון, בית של נועה)

(קרטון ספרים, היא מפשפשת בו)

נועה: זה כל הרכוש שלך?

אמנון: בינתיים, יום אחד נגור בבנימינה.

נועה: אל תפנטז, אני לא אעזוב את הבית.

אמנון: יום אחד, יום שעוד לא רשום בשום לוח שנה...אולי...

נועה: רצית לנסות לחיות כאן, למה אתה כבר בורח?

(שניהם מפשפשים בארגז הספרים)

אמנון: בינתיים יש כל כך הרבה התנגדות...

נועה: תמיד תהיה התנגדות, אנחנו צריכים לקבל החלטה, לא אישור מאף אחד...

אמנון: בינתיים אני מרגיש כל כך לא רצוי...

נועה: מה לא רצוי, אני רוצה אותך...ואני מחליטה.

אמנון: לא צריך למהר, קודם אני אקח אותך לאפריקה, לכל המקומות שהייתי... את יודעת, אחרי שמקבלים חיבוק מגור של גורילה מחפשים אותו כל החיים...?

נועה: אני רוצה אותך כאן, לא באפריקה...

אמנון: גם אני רוצה אותך...שם... (הוא מחבק אותה ומנסה להוביל אותה לכיוון חדר השינה)

נועה: אמנון אני לא בטוחה...ואם מישהו יכנס...

אמנון: אף אחד לא יכנס...

נועה: זה בית עם מנהגים והרגלים...יותר יכול להגיע...

אמנון: רצית שאני אגור כאן...

נועה: אבל אף פעם לא נשארתי לישון.

אמנון: (מאד רוצה אותה) פחדנית, החלטנו לנסות... אז בואי ננסה... (שם את הידיים שלה מסביבו)

(מוסיקה, הוא לוקח אותה לחדר שינה, המוסיקה ממשיכה ומשתנה, היא הופכת ממוסיקה רומנטית למוסיקה עם אלמנטים של מתח)
(אורי נכנס. מסתובב, רואה את התיקים שלהם מבין שחזרו. מקשיב, שומע את המוסיקה מחדר שינה, הוא מסטול לגמרי.)

אורי: אימא?!

אורי: (שואג) אימא!!

אורי: (רואה את התיקים, את קרטון הספרים, ואת הכלוב הנוסף) או!!! אני רואה שהבאתם אורחת מבנימינה!! (לציפור) ציף ציף... מה העניינים? לא מדברת... אימא!! תחזירי את הציפור היא לא מדברת!!

אני מבין שאת עסוקה כרגע, אבל זה בסדר... אני יכול לדבר אל הקיר... הוא תמיד בבית, ותמיד מקשיב... אז אלף אני מודה לך שדיברת עם מפקד הקורס מאחורי הגב. זה עשה לי שירות גדול... כי מאז כל המפקדים מאד אוהבים אותי... מאד מאד אוהבים אותי... מפקד החיל עשה איתי טיסה מיוחדת, רק אני והוא... אחלה גבר, הוא אומר שאני מוכרח להתגבר על עצמי כי אבא יהיה מאד גאה בי... את חושבת שרוחות מרגישות גאוה? באמצע תרגיל בכיתי... והוא סיפר שבקורס שלו הוא יבב כל הזמן וזה בסדר, הוא יודע שאני... עוברת עלי תקופה קשה... הוא חושב שיתומים לא חשוב מאיזה צד יותר פגיעים... אז אני פגיע!! שמעת? אני פגיע... ככה אמר מפקד הקורס, אני שמח שסיפרת לו שהכנסת טייס בדימוס הביתה, לדעתו זה מחריף את המשבר... הוא הזמין אותי אליו לארוחת ערב ביום ששי... בעצם הוא רוצה לאמץ אותי... הוא חושב ש... שיט את ישנה ממש חזק... אולי את מתה... (שואג לכיוון חדר השינה) (נותן בעיטה בתיק, התיק עף התכולה מתפזרת)

(נועה יוצאת, עם חלוק או בגד שינה, או שהתלבשה מהר והיא מאד מרושלת)

נועה: (מאד נבוכה) הי...

אורי: מה... מה את עושה...?

(אמנון יוצא מחדר השינה, הוא נעמד לצידה)

נועה: (היא מנסה להגיד משהו) אורי...

אורי: (קוטע אותה) אל תדברי אלי... אל תתקרבי אלי ואל תדברי אלי... איך את יכולה בבית הזה... בחדר הזה... כאילו כלום... את כל כך מגעילה אלוהים יש לך מושג כמה את מגעילה?...

אורי: (**לאמנון**) אם אתה ישן בצד שמאל...המזרון בטח קשה ..אף אחד לא שכב שם הרבה זמן...אבל יש חלון ואפשר לראות את השמיים...

אמנון: (**מאד אסרטיבי**) אני רואה את השמיים ועכשיו אני מבקש ממך לחזור לעניינים שלך.אתה מפריע!!

אורי: מפריע למה?

אמנון: (**לא זז**) מאד מפריע!!

(**אורי יוצא החוצה**)

(**נועה בהלם מההתפרצות של אורי**)

נועה: לא היית צריך לדבר על השמיים.

אמנון: (**שותק**)

נועה: הוא רק בן תשע עשרה.

אמנון: זה הרבה, תשע עשרה זה הרבה.

נועה: בכל זאת השמיים...בשביל מה היית צריך?

אמנון: הוא ביקש לשמוע!!

נועה: אז התגרית בו!

(**פאוזה פיצית**)

נועה: זה קשה לו...זה יעבור.

אמנון: לא אם נמשיך להצדיע לדגל היתמות שלו...הוא לא היתום היחידי.

נועה: אבל הוא היתום שלי. (**פאוזה פיצית**) טיפלת בגורים יתומים אמנון, אתה באמת לא מבין מה הוא מרגיש?

אמנון: בוודאי!! אבל כדי שהגורים האלה ישתלבו ביער, ברגע מסוים היינו צריכים להיפרד...בלי הפרידה...

נועה: עזוב זאת השוואה מטופשת.

אמנון: את לא נותנת לו לגדול!!

נועה: (**קוטעת אותו**) כמה ילדים גידלת שאתה מסביר לי??

(**אמנון ניפגע**)

נועה: שום גבר לא היה מוצא חן בעיניו, ואתה קצת מסתורי, טיס, אפריקה, הסבה מקצועית, קצת מעורפל...

אמנון: כולנו קצת מעורפלים...

נועה: באמת כולנו!?

אמנון: משהו מציק לך?

נועה: באפריקה הייתה לך אישה?

אמנון: (מופתע) אני לא בא מהמנזר...

נועה: וילדים?

אמנון: אם היו הייתי מחביא אותם?

נועה: איך זה שחמש עשרה שנה לא הקמת משפחה...

(שותק)

נועה: למה דווקא בעלי חיים?

אמנון: כי הם לא יכולים להגן על עצמם, החקירה הסתיימה?

נועה: מה קרה לך בתאונה הזאת שמאז אתה...

אמנון: מאז אני מה?

נועה: מי זה איתמר?

אמנון: מי?

נועה: כשפתחתי את המחשב שלך, ראיתי שאתה כותב הרבה לאיתמר...

אמנון: באיזו זכות קראת...!!!?

נועה: זה קרה במקרה, לא חיפשתי שום דבר, רציתי לכתוב משהו...

(הוא שותק רגע)

אמנון: אני לא אספק לך ולילדים שלך את כל התשובות, אני לעולם לא אהיה במקום אבא שלהם ולא אמלא את הבור שאת סוחבת איתך...והעתידי שלי כמו שלך, מעורפל...

נועה: אחרי מוטי לא רציתי אף אחד אחר, הוא היה הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים, רציתי אותו בחזרה, רק אותו...נכנסתי לחלומות של אורי ושנינו חיכינו לו... פעם ראשונה שזר נכנס לבית הזה, אף אחד לא יודע איך...

אמנון: גם אני לא יודע איך...

אבל אני לא אעמיד את הילדים שלך במבחני בגרות, זה התפקיד שלך... עשיתי מספיק עוולות בחיי...
בפעם הבאה שהוא ידבר אלייך ככה... אני עלול להכות אותו!

נועה: אני הבטחתי... כשהם היו קטנים מאד... (שאני אחיה לנצח)... שאני אהיה רק שלהם, שאף אחד לא יכנס ביננו...

(פאזזה פיצית)

נועה: אתה מוכרח להיות סבלן.

(הוא אוסף את החפצים שלו, עומד לצאת)

נועה: מה אתה עושה?

אמנון: אני רק... צריך להסתובב קצת...

נועה: אל תלך...

אמנון: הבטחת להם, אולי את צריכה לקיים את ההבטחה.

(הוא לוקח את התיק שלו ויוצא)

תמונה שש

יותם: (לקהל) שבוע עבר ואמנן לא חזר. אימא חזרה להסתובב בבגדים הלבנים ברחובות. והכי גרוע, היא כל הזמן עבדה.....ביום בלילה ששי, שבת...אורי צלצל הביתה כל יום ואני דיווחתי לו שהיא לא אוכלת, שהיא נראית רע, שהוא הרס אותה, הוא נישמע מודאג וזה מאד שימח אותי... בשבת דנה נכנסה להוצאה כדי להוציא אותה משם.

בוקר שבת.

(דנה ונועה בהוצאת הספרים, מוסיקה)

(נועה ממינת נירות)
דנה: הוא צלצל?

נועה: (לא עונה, ממשיכה למיין)

דנה: את צלצלת?

נועה: (אוספת ערמת ספרים מתכוונת לתת לדנה)

דנה: אל תצלצלי. אל תחפשי אותו... אני? אני הייתי מחפשת מוצאת ושוב מאבדת, אני לזרית...

דנה: קם והולך!! מה זה ללכת? שילחם נראה אותו! על גורילות הוא נילחם שילחם גם עלייך... כל כך חלש, כמו אבא שלי... משהו קטן לא מסתדר...קם והולך... (לעצמה) מה זה ללכת? לאן אתה הולך? מה קרה? קשה לך? אתה חושב שלאימא קל? שלי קל? עוזב אישה מבוגרת שנראית כמו שק תפוחי אדמה ומתחיל מחדש!! למה היא נראית ככה, כל החיים אתה בא והולך בא והולך אז היא נראית ככה... סבתא את אל תתערבי... לך לך, נראה מי ייקח אותך!! (לנועה) אני שונאת גברים חלשים...

(נועה מפסיקה מסתכלת בה בתימהון)

נועה: (נותנת לדנה ספר) פנינו למתרגם הלא נכון. צריך להעביר את זה למישהו אחר.

(מראה לה משהו) כאן צריך לעשות הגהה מחדש (שמה בצד)

דנה: איזו הגהה? נועה שבת. לכי הביתה. הילדים לבד בבית זה לא פייר.

נועה: מה אני אעשה בבית? ... הרסתי לו את הקורס... (פתאום) טוב מאד, אסור היה לי לחתום, הוא לחץ עלי... אז שיתמודד כבר עם הקורס הזה בעצמו כמו כולם... ואם הוא לא יכול שלא יהיה טיס!! הכי מרגיז אותי מוטי, (הופכת את התמונה שלו) יושב לי במוח מסתכל עלי כמו שופט וגוער בי...מה הוא גוער בי? והוא עוד רצה ששה ילדים...חבל שלא הספקנו...

(הטלפון מצלצל, נועה מרימה)

נועה: לא, אני לא באה!! אני יודעת שהיום שבת. יש המון עבודה. אז תסתדרו בעצמכם!!

(פאוזת פיצית)

נועה: אני נורא מתגעגעת... לאמנון... מי ישפוט אותי? שני ילדים? מה הם רואים מעבר לצרכים של עצמם... הם דואגים כשאתה חולה שלא תמות להם לפני הזמן... אבל אם כואב לך, או שאתה טובע... מה להם ולכל זה... אני לא חוזרת הביתה, אני נוסעת.

דנה: לאן?

נועה: לא חשוב ולא איכפת לי... אני לא חוזרת הביתה.

דנה: השתגעתי?

נועה: במובן מסוים.

דנה: נועה אל תעשי שטויות...

נועה: אני רצינית.

דנה: וזה לא מוצא חן בעיני...

נועה: גם לא בעיני, לא רוצה לבשל להם, לכבס להם, לסדר להם, לדבר איתם, לשמוע אותם, לא רוצה להיות שם... קראתי פעם משפט, שאלוהים ברא את האימא, כי הוא הרגיש שהוא לא יכול להיות בכל מקום בו זמנית. אז מה שאלוהים לא יכול, גם אני לא יכולה.

דנה: **(מצאה משהו)** יש לך יום הולדת בשבוע הבא...

נועה: הייתה לפני שנה ותהיה גם בשנה הבאה...

דנה: הם מכינים לך מסיבת הפתעה...

נועה: **(סרקסטית)** יופי!! היו לי מספיק הפתעות בחצי שנה האחרונה, אני לא צריכה עוד אחת.

דנה: גם אני קראתי משפט, אין אף אחד שכל כך לא מבין את הילד כמו האימא שלו!!

(טלפון מצלצל, נועה מרימה)

נועה: כוס אורז, שתי כוסות מים, קצת שמן, קצת מלח, עשר דקות על אש קטנה, אחרי הרתיחה, **(כועסת)** אורי כבר אמרתי לך שאני עובדת!!? אני אגיע כשאני אגיע!! אז תאכלו בלעדי!!

נועה: (מחוממת מאד קשה לה להתבטא) לפעמים אני...לפעמים אני פשוט...

דנה: (מנחשת) שונאת אותם...!!

נועה: מתחשק לי, את לא תאמיני אבל מתחשק לי...

דנה: לרצוח אותם...!!!

נועה: לא, יום אחד, יום אחד את תראי שאני אוציא עליהם את כל ... (מתכוננת לומר משהו כבד)

דנה: מה? מה? נו תוציאי, תגידי, תגידי כבר, תוציאי עליהם מה? יאללה סוגרים והולכים הביתה, שבת מחכים לי בבית...

נועה: (מקנאה) התאהבת...!

דנה: בטח, סוף שבוע, את יודעת שאני תמיד מתאהבת לכבוד שבת.. (מנסה אותה) אבל יש לו חבר... (נועה צוחקת) לכי כבר הביתה, מה את רוצה שהם יאכלו שם? אחד את השני?

נועה: אני הולכת ליומית, אחר כך להצגה ראשונה, אחר כך לשניה ובסוף אני אודיע לך.

(נועה יוצאת)

יותם: דנה החליטה לצלצל לאמנון. אני לא מאמין היא מתחילה איתו? אימא עוד אוהבת אותו...לפעמים אני לא מבין אותה...לפעמים אני לא מבין אותי? מה, לא יכולתי להתאהב בבחורה יותר בשלה?

דנה: שלום אמנון, אני שמחה שאתה לא בבית, שלום לך מזכירה.אמנון, נועה במצב די מחורבן,אני בטוחה שגם אתה. בשבוע הבא יש לה יום הולדת. אני מבקשת ממך שתגיע, אני יודעת שאתה לא אמיץ, לא נועז, ולא לוקח סיכונים (מחזיקה את השפורפרת ביד וצועקת עליה במקום לתוכה) אז תתגבר על כל הדפקטים שלך ותגיע זה לא פחות חשוב מאשר להציל כמה זברות. מי אמר שאהבה צריכה תמיד להיות טרגית? תרים את הכפפה אמנון, היא מחכה לך... כשתגמור לקרוא תמחק את זה. אם אתה לא רוצה שיפטרו אותי.

(בבית של נועה, אותו לילה)

יותם: (לקהל) אימא חזרה מאוחר מאד, לא ראיתי אותה, גם היום יום ראשון כבר שתיים עשרה בלילה ואימא עוד לא חזרה...חיפשתי בספרים, לא מצאתי שום ספר הדרכה לילד שיסביר לי מה אני אומר לאימא שלי כשהיא בצרות. על המילים שלי לא סמכתי. פתאום הוא הגיע...אמנון.

(הדלת נפתחת, אמנון נכנס)

אמנון: שלום.

יותם: חזרת?

אמנון: אימא בבית?

יותם: טוב שחזרת...

אמנון: תודה

יותם: אבל תדע שזה לא בסדר...אני לא יודע איך להסביר לך את זה אבל זה לא בסדר...אימא עושה הרבה דברים שהיא לא עשתה אף פעם...בשבילך.אז זה לא בסדר...

אמנון: אני...

יותם: יש לך אישה אחרת?

אמנון: מה פתאום?

יותם: אז למה...

אמנון: אני לא חושב שאני יכול...

יותם: (חותך אותו) לדבר על זה. או קי,אל תדבר על זה. אבל אם לא חזרת באמת.לך לפני שהיא באה.

יותם : (לקהל) את מה שקרה אחר כך , לא ראיתי , אימא סיפרה לי בערך...אז אני הולך לישון.

(נועה נכנסת הביתה, אמנון ממתין לה)

אמנון: הי...

נועה: (מופתעת) אה...

אמנון: מה שלומך?

נועה: (לא עונה)

אמנון: את כועסת בצדק.

נועה: (לא עונה)

אמנון: הייתי בבנימינה...רציתי לחשוב...

נועה: (לא עונה)

(פאזזה, הוא לא יודע אם להמשיך)

אמנון: היה אמריקאי אחד שעבד איתי בחווה באפריקה...סטיב...הוא היה נשוי לגרושה עם ילד...כשהכל בעצם הסתדר הוא עזב אותה. אף פעם לא הבנתי למה.

נועה: (שותקת)

אמנון: (רואה את הספר שלו על השולחן) הספר שלי...חזר מהגהה?

נועה: למה סטיב עזב את אשתו?

אמנון: אף פעם לא רציתי ילד.את צודקת הם מפחידים אותי...אני לא יכול לקחת אחריות על סבל של שום יצור אנושי,בטח לא של ילדים...

נועה: אנחנו עסקת חבילה אני והם.

אמנון: אני רוצה את העסקה .

נועה: לא בטוח שאורי יאהב אותך...

אמנון: אני בכל זאת רוצה...

נועה: זה לא מרוע...גם הוא פוחד...

אמנון: אני מתאר לעצמי.

נועה: ואולי גם אתה לא תאהב אותו, אז אל תעמיד פנים,עם יותם יש סיכוי.

אמנון: ואיתך?

(פאזזה קטנה)

אמנון: אני לא שונא את הילדים...להפך, אני רוצה לאהוב אותם, אני אפילו לא בטוח שהם יקבלו אותי כחלק מהמשפחה.

נועה: לא, לא בטוח....

אמנון: או קיי...אני יודע.

נועה: אז אם אתה נכנס לבית הזה אמנון, בפעם הבאה כשאתה רוצה לחשוב, תנסה להקיף את הבניין, לא מוכרחים להגיע עד בנימינה...(היא מעיפה לו פליק קאראטה)

(הוא צוחק, היא מחבקת אותו)

נועה: דאגתי לך...

(מעבר ליותם בבית)

תמונה שש ערב. בית של נועה

יותם: (לקהל) אמנן עבר לגור איתנו, והציפורים הלכו והתרבו. שמתי לב שבמשפחה שלי, מי שיותר מטורף, זוכה. כשאמנן ניפגע כולם מתחנפים לציפורים שלו...כשדנה מדוכאת, אימא מעלה לה את המשכורת ואורי, מחליט כבר הרבה זמן שאנחנו שומעים רק מוסיקה של שנות השבעים, כי זאת המוסיקה של אבא.אני הייתי יותר מדי נורמלי וזה התחיל לעצבן אותי... בהזדמנות אני אחזור לזה, היום יש לאימא יום הולדת...

(נועה ודנה מסדרות את הסלון ליום ההולדת. הן מזיזות את כלובי הציפורים, נועה לוקחת אותה לחדר אחר.נועה זורקת כורסא אחת החוצה, עורכות את השולחן... יותם מסתכל, ומתקתק את מה שרואה על המחשב.)

דנה: זה לילדים? הספר שאת...כותבת?

נועה: לילדים גדולים.

דנה: על אמנן?

(פאזזה)

נועה: לא בדיוק...

דנה: איך הוא במיטה?

נועה: (משתנקת)

דנה: מה קרה?

נועה: איזו מין שאלה זאת?

דנה: את אוהבת להיות איתו במיטה?

נועה: דנה אני לא מדברת על זה.

דנה: אם את כותבת עליו, את מוכרחה להכניס סקס, איך נמכור את זה? מה יהיה כתוב על הכריכה? הרומן שלי עם ד"ר דוליטל? איזה תנוחות אהובות עליו?

נועה: (שואגת עליה) דנה!!!

דנה: (היא בעניין הספר עדיין) את חיבת לכתוב על סקס, תסתכלי ברבי המכר האחרונים...אין אפס.

נועה: את מגעילה! אני מספרת לך שפעם ראשונה מאז מוטי, אני מנסה לכתוב, ואת כבר משווקת!!

- דנה: שיווק, למדתי ממך. תשמעי אם את מתביישת לחשוף את המיניות שלך, את יכולה להכניס את החוויות שלי...
- נועה: אם אני אכניס את החוויות שלך, לא יהיה מקום לעלילה. ואני לא מתביישת...
- דנה: (מלאת התפעלות ממנה) את ממש מתפתחת!
- נועה: כשהייתי בת עשר, שאלתי את אימא שלי, מה זה יחסי מין, היא אמרה שזה רע מאד, ומי שמתחיל עם זה, לא יכול להפסיק... שנים היו לי חלומות בלהה שאני עומדת ברחוב, אנשים עוברים ואני קופצת עליהם ולא יכולה להפסיק... (נבוכה מעצמה) תראי על מה אנחנו מדברות...
- דנה: סוף סוף על הדבר האמיתי!!
- נועה: האמת? הוא מדהים...
- דנה: (עוקצת אותה) לא יכולה להפסיק אה?
- (נועה רודפת אחריה, אורי נכנס)
- (אורי נכנס במדים)
- אורי: הי... צריך עזרה?
- דנה: תחליף בגדים ותוציא את הכוסות...
- אורי: אוהו!! אני רואה שפתחנו צאפרי??
- נועה: (צוחקת) נכון אבל בוא נעשה ניסיון, אם הציפורים יעיקו עליך... גם אני עוד לא יודעת אם אני יכולה לחיות איתן בבית אחד...
- דנה: (מאד תקיפה) יש לך מסיבת הפתעה, לכי כבר להתרחץ!!
- (נועה יוצאת, דנה שמה מוסיקה, אורי ניגש לציפורים, מגרגר ומשמיע קולות מהיער, או מטלטל את הכלוב)
- דנה: עזוב את הציפורים המסכנות שלו, בבית הזה הם במילא ימותו...
- (שניהם צוחקים)
- אורי: תמיד את מגנה על אימא, למה אף פעם לא עלי?
- דנה: עליך צריך להגן?
- אורי: כל כך מפתיע?
- דנה: לא, זאת אומרת כן. מאד מפתיע.
- אורי: מה את חושבת עלי? שאני...

דנה: (**נוגעת לו בכתף**) עופרת יצוקה!!

אורי: ממש עופרת, לא יכול להזיז את הגב...

(**דנה עושה תנועת לכיוון הכיסא, הוא מסרב**)

דנה: בוא אני אעשה לך מסג...נו?!

(**אורי מתיישב על הכיסא, היא עושה לו מסג**)

דנה: (**עושה לו מסג קל**) אתה תפוס. סחבת היום אלונקות? אתה הולך להיות מאד נחמד ביום ההולדת.

אורי: מבטיח, (**מכאיבה לו בכתף**) נופת צופים.

אורי: יש לך מישהו?

דנה: כן, לא, כן ולא.

אורי: והחבר שלך במושב...למה עזבת אותו?

דנה: (**במהירות**) הוא עזב אותי...החלומות שלי על ניויורק...הוא לא אהב את זה...

אורי: זה באמת מסוכן, בחורה לבד בניוירק...את בטוחה שאת יודעת מה את עושה?

דנה: (**מכאיבה לו בכתף**)

אורי: אי...אל תיסעי דנה...

(**יותם ואמנון נכנסים, אמנון עם זר גדול של חסה, דנה מתאפסת מיד, אורי קם**)

דנה: (**מכה בלי לשים לב על הכתפיים של אורי**) איפה אתם?? תחתכו ירקות אמנון שים את כוסות היין על השולחן, יותם תראה לו איפה יש מפות, וקחו את הכלים של פסח!!

דנה: וואו, אמנון, חסה!!!

אמנון: אורגנית.

דנה: (**לוקחת ממנו את הזר**) זה לסלט? או לוזזה?? אמנון, תסדר בבקשה את השולחן ותחתוך את ה.....

יותם: (**לאמנון**) אתה לא צריך לעשות מה שהיא אומרת. היא זמנית.

אמנון: באירועים כאלה אני צייתן.

יותם: אתה?

אמנון: שריד מהקיבוץ, אני עושה הכל כדי להיות שייך.

אורי: קניתי לאימא משהו מדהים.

אמנון: באמת? גם אני.

יותם: מה קנית?

אורי: ספר!

אמנון: הפתעה.

אורי: בכל זאת...

אמנון: הפתעה.

אורי: נו...?

אמנון: אבל זה נשאר הפתעה...כרטיסי טיסה לאפריקה...

אורי: (די המום) לאפריקה?

אמנון: לשבועיים...

יותם: זה במקום ירח דבש...!!

דנה: ענק!! זה רעיון...ענק! גם אני באה...

אורי: היא לא יכולה לצאת לשבועיים, אנחנו חודש לפני שבוע הספר.

אמנון: לא ידעתי...

יותם: זה המון עבודה, אולי תידחה...

דנה: לא צריך לדחות שום דבר, אני אשתלט על העסק ויותם יעזור לי...

אורי: שלושתכם תכננתם?

אמנון: אף אחד לא תכנן כלום, זה רעיון שלי.

אורי: (לאמנון) למה לא התייעצת איתי?

אמנון: על מה היינו צריכים להתייעץ?

(הם שותקים שניה, דנה יוצאת)

אורי: (לאמנון) מה אתה יודע עליה. אולי אפריקה לא מתאים לה?

יותם: אנחנו חמש דקות לפני יום הולדת!!

אמנון: אני לא מבין מה הבעיה?

אורי: הרבה בעיות. היא מנהלת הוצאת ספרים וזה עסק, אי אפשר להסתלק פתאום לשבועיים. גם ככה, היא משוטטת איתך בכל הארץ... בעיקר בשבתות כשאני מגיע הביתה... ויותר לאחרונה משוחח בעיקר עם הציפורים שלך. כי אין בבית הזה נפש חיה. (ליותם) למה אתה לא אומר את דעתך?

יותם: (מתפרץ עליו) כי אין לי דעה !! אתה מחליט, אתה מדבר, אתה קובע. כל החיים אתה קובע אז אני... לא התפתחו לי דעות !! אתה עשית ממני אמבה!!! ומה השתנה? עכשיו הוא קובע, אצלי לא השתנה שום דבר.

אמנון: זה לא נכון יותם... זה פשוט לא נכון...

אורי: אתה ילד בסדר, עם כולם בסדר, שכולם יאהבו אותך, זה מה שחשוב לך, למה אתה לא אומר לאמנון מה אתה חושב על הציפורים שלו?

יותם: מי אמר שאני בכלל חושב??

אורי: אתה באמת אמבה, אבל גם אמבה חושבת כשהיא מוכרחה!!

יותם: נכון!! והאמבה חושבת כבר שנה שלא היית צריך לאלץ את אימא לחתום לך על קורס טיס!! שום אלמנה נורמלית לא עושה את זה. אבל האמבה שותקת... כי היא ילד בסדר.

(דנה נכנסת)

דנה: אתם עוד באפריקה? אז תנחתו בבקשה יש כאן מסיבה עכשיו.

(הם שותקים)

(נועה נכנסת)

נועה: הפתעה!!

(הם מקבלים אותה בטקס הפרטי שלהם)

נועה: (לאמנון) זה חלק מהטקס, אנחנו עושים את זה כל שנה, וכל שנה זה לא מצחיק.

(דנה מניחה את העוגה, עם הנרות)

יותם: אימא קדימה!!

דנה: היא צריכה עזרה. (כולם נושפים יחד איתה)

יותם: (בעצם הוא מכוון לדנה, היא צוחקת כמעט מכל משפט שלו) כולם כאן? אז אפשר להתחיל...

אורי: רגע, עוד לא הרמנו אותה.

נועה: נדלג על זה הפעם.

יותם: או קיי, אני רוצה לציין שאנחנו חוגגים שני אירועים משמחים. אלף את היום הולדת של אימא, בית קיבלנו דיירים חדשים ואני רוצה להציג אותם. זה אמנון, ואילו רזזה, טרומבזזה, ניררזזה. הזנבנית ממדבר יהודה לא מחלימה בכוונה טוב לה כאן, היא לא צריכה להזדווג עם אף אחד. כי היא בעצם פריגידיית.

נועה: (מופתעת מאוצר המילים) יותם...!

אורי: איפה הכורסא שעמדה כאן?

יותם: אני מנסה לתת הרצאה על העופות אז...

אורי: איפה היא?

אמנון: הכורסא הייתה מרופטת, כשהזזנו אותה הרגל נפלה, לא הצלחתי להכניס מסמר...

אורי: לא חשוב, אני רוצה אותה לחדר שלי.

נועה: נתתי אותה לאלטע זאכן...

אורי: למה לא שאלת?

אמנון: זה עץ שאי אפשר לדפוק בו מסמרים, אבל אפשר לקנות את אותו דבר בדיוק...

אורי: מי ביקש ממך לדפוק מסמרים? למה בכלל נגעת בה?

יותם: את מי מעניינת הכורסא המצוקמקת הזאת עכשיו?

אורי: את הכורסא המצוקמקת קניתי עם אבא בשוק הפשפשים.

יותם: אז מה? בגלל זה להרוס מסיבה?

אמנון: סליחה...אני אמצא לך את הכורסא.

אורי: אתה צוחק עלי?

אמנון: אני אמצא את האלטע זאכן ואקח ממנו את הכורסא בחזרה.

יותם: (הולך להתפוצץ) אנחנו מנסים לעשות מסיבה!!

(פאוזה קטנה)

דנה: עוד לא הרמנו כוסית....

אורי: (**אורי מרים כוסית ופונה לתמונה של אבא שלו**) לחיים! שמעת אבא, אמנון ימצא את האלטעזאכן ויחזיר לנו את הכורסא שלנו...מה אתה חושב על המסיבה? לא הזמינו אותך? למה בעצם לא הזמנתם אותנו? אף אחד לא חשב על זה...? הימים חולפים שנה עוברת...ואתה תקוע במסגרת, אז עכשיו אתה מפריע... הנוכחות שלך מעצבנת, אתה מפריע לחיים לזרום!! **מוריד את התמונה**) אני לוקח אותך לחדר שלי.

נועה: (**אסרטיבית מאופקת**) תתלה את התמונה בחזרה.

(**כולם מסתכלים בו, אורי לא זז**)

נועה: תחזיר את התמונה למקום, עכשיו!

(**אורי תולה את התמונה**)

אורי: (**לאמנון**) אני מבין שגם בתאונה שלך נהרגו אנשים...

אמנון: כל הזמן נהרגים אנשים.

אורי: לא ספרת!

אמנון: אני לא חייב לך שום דבר.

אורי: בזמן המלחמה או באימונים?

אמנון: אני אשוחח איתך בשמחה, בזמן שלי ובקצב שלי, כרגע אני מציע לך לקרר את הראש

אורי: מה קרה בתאונה שלך אמנון? גם אתה פוצצת מישהו בטעות?

נועה: די!!

אורי: מספרים בבסיס...

נועה: (**לוקחת ממנו את התמונה, תולה אותה במקום**) אני לא רוצה לשמוע מה מספרים בבסיס!! אני אוהבת את אמנון ועומדת לחיות איתו. לא נולדתי כדי לשרת את הצרכים שלך, ואני אמצה את החיים שלי עד הסוף, בדיוק כמו שאני רוצה בין אם זה מוצא חן בעיניך או לא ושלא תעיז לגעת בתמונה הזאת... תודה רבה על המסיבה היה מרגש.

(**היא יוצאת**)

(**דנה יוצאת אחריה**)

יותם: (**לאורי**) מתי יגלו בקורס שלך שאתה חרה של בן אדם. פשוט חרה של בן אדם.

(**יותם יוצא**)

(פאזזה, אורי המום מהתגובות אמנון יושב ומסתכל בו)

אורי: זה מתחלק לי מהפה אני לא משתלט על זה...אני לא משתלט על שום דבר... אני משחק אותה ביום הולדת כדי שכולכם תזדקנו כאן באושר וביושר אבל האמת לא מעניינת אותי שום יום הולדת...אני מנסה , אני לא מצליח להעמיד פנים...

(אמנון בהיסוס, מתקרב אליו פיזית)

אורי: אני לא מצליח לנחות כמו שצריך בחיים אני לא אעבור את הסולו הזה.

אמנון: לא כולם יכולים להיות טייסים.

אורי: מה?

אמנון: תפסיק לילל ולרחם על עצמך...

אורי: אם אני לא ניגש לסולו אני עובר לקריה...

אמנון: אז תעבור לקריה.

(פאזזה פיזית)

אורי: אני לא מצליח להביא את הגלגלים לתחילת המסלול.

אמנון: אז תתרכז בטכניקה ותן לאבא שלך מנוחה.

(פאזזה פיזית)

אורי: אני שונא אותך אמנון...אני כל כך שונא אותך... ואני לא מצליח להתרכז בשום דבר אחר...

(פאזזה קטנה, אמנון לא מרים את הכפפה)

אמנון: **(משנה גישה)** בכיין קטן, אתה יודע למה אני הכי מתגעגע? לעלות לאוויר אחרי השקיעה, ואז לגלות שאם אני עולה קצת יותר גבוה אני שוב רואה את השמש ויש לי בוקר חדש... יכולתי להזריח את השמש ולראות אותה שוקעת חמש פעמים בדקה...כמו הנסיך הקטן...

(יותם מעביר לסצנה הבאה)

יותם: **(לקהל)** אורי לא חזר לבסיס, הוא ביקש לעבור לקריה לכמה חודשים כדי לצאת מהמשבר שלו, הוא היה טיס טוב והמפקד אישר לו.אימא לא ידעה שום דבר והם נסעו לאפריקה. אני האכלתי את הציפורים. אורי התפוצץ "איך נוסעים לאפריקה כשהבן שלך חורק בקורס טיס. ניסיתי להסביר לו שאם היא הייתה יודעת, היא לא הייתה נוסעת. אבל לא היה עם מי לדבר... הכל קרה בשבועיים האלה. המיקרו הלך, הכיור נסתם, המייבש הוציא קולות, רק דנה פרחה. אלוהים מתי הסתומה הזאת תבחין בי? ...

תמונה שבע צהרים. בית של נועה

דנה: יותמי, בוא איתי לקחת את החברה האלה מניו יורק לארוחת צהריים.

יותם: איך הם?

דנה: מאד מאוכזבים שאימא באפריקה, נראה לי ששידוך כבר לא יהיה כאן.

יותם: אז למה להזמין אותם לצוהריים? במילא לא נחזיר את ההשקעה...

(אורי פורץ פנימה)

דנה: הי...

אורי: אמא חזרה כבר

יותם: היא חוזרת בלילה...

(אורי עושה פעולות והם מנסים להוציא ממנו)

דנה: מה...? רוצה לבוא איתנו צהרים?

יותם: קרה משהו...

אורי: דנה...אמנן השתתף בגיחה שהפציצה את השריון...

יותם: איזה שיריון?

אורי: את הטנק של אבא.

דנה: (מבולבלת) מה זאת אומרת?

אורי: מה את לא מבינה? אמנן השתתף בגיחה שהרגה את אבא.

דנה: אמנן? אנחנו מדברים על אותו אדם? ...זה לא יכול להיות.

אורי: ידעתי שהוא מסתיר משהו, הרגשתי, אני שואל אותו על מטוסים הוא עונה לי על גרילות...

(פאזזה קטנה, דנה בשוק, יותם נאלם)

דנה: אני לא מבינה מאיפה אתה מביא את זה, אנחנו מכירים אותו כמעט שנה לא היה שום רמז שהוא...

אורי: היו אלפי רמזים.

יותם: זה לא הגיוני, אמנן ואני מדברים הרבה, הוא לא היה משקר ...

אורי: עובדה שכן.

דנה: אתה בטוח?

(דנה מסתובבת, היא מאד נסערת)

אורי: זה כתוב בדוח של ועדת החקירה.

דנה: איך הגעת לדוח?

אורי: אני בקריה זאת לא בעיה גדולה...

דנה: מה בדיוק כתוב שם?

אורי: (מתעצבן) מצטער לא למדתי את זה בע"פ.

(פאזזה,)

אורי: זה היה מבנה של ארבעה מטוסים, הוא היה מספר אחד. המוביל.

יותם: והמוביל פוצץ את אבא?

אורי: (מפוצץ מהתגובות שלהם) כן המוביל פוצץ את אבא.

(יותם מתרחק, הוא חושב בקדחתנות)

דנה: (מתחילה להיסדק) אני מכירה את אמנון ואני לא מאמינה...

אורי: שנה אני אומר לכם שאתם לא יודעים מיהו! שנה שלימה!!!

(פאזזה)

אורי: בן זונה אוסף ציפורים מכוערות, ...חתיכת צבוע!! (הוא מרגיש הולך לבכות ושותה משהו) מבלה איתה באפריקה מוכר לה סיפורי אהבה והיא לא יודעת שום דבר, חתיכת מניאק!

דנה: (מתחילה לקבל את התאוריה) אז כמעט שנה הוא... זה לא מתקבל על הדעת.

יותם: מה לא מתקבל? זה בדיוק כמו הרצחת וגם ירשת...הרג את נבות לקח את הכרם וגם את האישה...

דנה: (אסרטיבית, מנסה כיוון אחר) איזה כרם? יותם אל תתחיל! שום כרם ושום רצחת...אין לכם עיניים? הוא אוהב אותה...

אורי: מי אמר לך שהוא אוהב אותה? אולי זה חלק מהשקר והיא משלה את עצמה.

דנה: אז למה הוא חי איתה אם הוא לא אוהב אותה? ...אתה חושב שעם שניים כמוכם זה תענוג?

אורי: כדי להרגיע את המצפון שלו.

להגיד לעצמו שהכל בסדר, פאשלה, הלך חיל, הלך בן אדם, אבל הכל בסדר. זאת אהבה? הוא בא מתוך אינטרס, נשאר מתוך אינטרס ובסוף הוא ילך הוא יעזוב אותה... ואז היא תשלם פי ארבע!

דנה: הוא לא יפגע בה הוא אוהב אותה...

אורי: אז אסור היה לו להתאהב בה!

דנה: זאת שאלה של בחירה?

אורי: מה את מבינה באהבה? יש לך פילוסופיה מוזרה שמתאימה לבעלי חיים... אהבה זה לא משהו בלתי נשלט. אסור היה לו לתת לעצמו להתאהב בה... הוא הרס אותה פעם אחת, זה לא מספיק?!

(פאזזה קטנה)

אורי: איך הוא מצליח לדבר איתה, ללכת איתה לישון, לנסוע איתה, לבלות איתה, וכל הזמן לשקר?
בא לי להרוג אותו... פשוט בא לי להרוג אותו... דנה... (מתאפק לא לבכות) כל החיים שלי יכלו להיות אחרת... והייתי יכול... (מתפוצץ פתאום) וכולכם מגוננים עליו.

דנה: לא עליו אורי, עליה.

יותם: דנה, זה אבא שלנו... נכון שאין לי זיכרונות, אבל לחיות עם איש שהרג את אבא שלך, לראות אותו יום יום, ולחשוב על זה ש...

דנה: מה כתוב בדוח? מה בדיוק כתוב שם? זה קרה בכוונה? (שתיקה)

אורי: אל תטיפי לי דנה... נדמה לך שאת רואה לעומק... אם את מסוגלת לגונן עליו, את לא מרגישה שום דבר ולא מבינה שום דבר אז אל תטיפי לי ואל תתערבי...

יותם: חכה רגע, אני רוצה לדבר איתך.

(אורי יוצא)

דנה: לא מסתדר לי בראש...

(דנה יוצאת אחריו)

יותם: חלס! זה לא הולך יותר!! השתדלתי... ניסיתי... (צועק) זה לא הולך!!

(יותם מוציא את הכלובים עם הציפורים ומכניס כלובים ריקים)

יותם: (לקהל) פתאום לא יכולתי להיות לבד... משהו הפחיד אותי... רציתי לדבר עם מישהו... לאף אחד לא היה ראש אלי... אני לא יכולתי להיות לבד... לא יכולתי...

תמונה 8

(נועה ואמנון נכנסים עם מזוודות. אמנון משאיר את המזוודה בפתח.) הוא מרגיש משהו (ניגש לראות את הציפורים)

נועה: כל כך התגעגתי הביתה...

אמנון: יותם!!

נועה: שששש-אמצע הלילה...

אמנון: (ניגש לכלובים) נועה...בואי רגע...

נועה: (ניגשת) מה קרה ?

אמנון: כל הכלובים פתוחים... מה זה? איפה הציפורים!!! הן היו פצועות!!

נועה: אני לא מבינה את זה...

אמנון: ידעת! אסור היה לי לנסוע.

נועה: מה ידעת? בוא נברר, נשאל, דנה ויותם היו כאן...אולי קרה משהו...?

(יותם נכנס, נועה מתקרבת לחבק אותו)

נועה: יותמי...התגעגתי אליך...

אמנון: שלום יותם, איפה הציפורים?

יותם: (משתחרר מהחיבוק, שותק)

(פאזזה פיצית)

נועה: יותם...שאלו אותך משהו.

יותם: (שותק)

נועה: (מתקיפה אותו) אתה יודע או לא יודע??!

יותם: (מתרגז מההתקפה שלה) זה ממש לא איכפת לי.

נועה: (**הזעם שלה גואה**) אתה הבטחת לטפל, הבטחת לשמור...איפה הציפורים?

יותם: לא יודע.

אמנון: אתה לא צריך לחפות עליו.

יותם: אני מחפה עליך.

אמנון: עלי?

נועה: על מה אתה מדבר?

אמנון: מה הוא עשה?

יותם: הוא? מי זה הוא? אני אמנון, אני זרקתי אותן בעצמי.

(**פאזזה פיצית מאד, נועה די המומה מההודאה.**)

נועה: אני לא מאמינה לך.

יותם: למה לא? כי אני לא שופך את ריגשותי כמוכם?

אמנון: אני רוצה לדעת מה בדיוק עשית?

יותם: גם אני רוצה לדעת!! מה אתה עשית?? (**נכנס לטורבו, לא יכול לעצור**) אני אגיד לך מה עשיתי, שלחתי את הציפורים שלך בתור איגרת אוויר מיוחדת לאבא שלי. (**לאימא שלו**) אני מאד מקווה שהן לא מספרות לו שאת גם בוגדת וגם זונה!

(**היא מעיפה לו סטירה**)

יותם: (**הוא מתאפס אחרי שניה**) כמה שאת צפויה.

אמנון: מאיפה מצאת כוח נפשי להרוג?

יותם: מאותו מקום שאתה מצאת!!

אמנון: (**המום מהתגובה**) מה אמרת?

יותם: אתה מטיף לי? כמה מרענן...הוא שומר את הסודות שלו בבטן כי אין לו אומץ להתוודות ואני חוטף סטירה, תמיד היית חכמה על חלשים!

נועה: מה קורה לך?

יותם: את מעדיפה את משחק הקופים, לא רואים, לא שומעים לא מדברים. ככה הכי בטוח.

נועה: מה הקשר בין הקופים ולעובדה שהפקרת את הציפורים...

יותם: יש קשר הדוק!! בין הקופים, לציפורים, לאמנון ולאבא.

נועה: עד כאן! אני לא רוצה לשמוע אותך, לא מספיק שאורי מבלבל את המוח כל כך הרבה זמן עכשיו גם אתה התחלת!!?

(היא מסתכלת בו)

יותם: (מוציא מזיוודה ממקום אחר)

נועה: מה אתה עושה?

יותם: לא אוהב שצועקים עלי. ומכות אני מוכן לחטוף רק מאורי.

נועה: (מנסה להתאפק) אתה מבין שזה דבר נורא?

יותם: אני שמעתי כאן כמה דברים יותר נוראיים ושרדתי...

נועה: לאן אתה הולך?

יותם: לא מתאים לי, הצעקות, הריח, ההסטריה, וההסטוריה, אני רגיש זוכרת? אז לא מתאים לי...

נועה: גם לי לא מתאים לחזור אחרי שבועיים ולמצוא כלובים ריקים.

יותם: אז יופי! לא מתאים לשנינו.

(גומר לארוז, אמנון חוזר הוא עדיין נסער)

נועה: אמצע הלילה, אתה לא הולך לשום מקום!!

יותם: מישהו צריך ללכת.

אמנון: יותם

נועה: יותם, תעצור רגע.

יותם: לא רוצה לעצור!! עד היום עשיתי מה שטוב לאחרים. מעכשיו אני עושה מה שאני רוצה!! ולאמנון, אל תדאגי, הוא יביא ציפורים חדשות.

אמנון: (הוא מאד ניפגע, לא תוקף, מסביר) אני חי כאן, יחד אתכם, ואתם תכבדו את הציפורים כמו שאני מכבד את הכורסאות שאורי קנה לפני חמש עשרה שנה בשוק הפשפשים.

יותם: אתה לועג לזיכרונות שלו?

אמנון: בכלל לא.

נועה: אמנון סליחה, זה ביני לבינו.

אמנון: לא, זה בינו לביני.

יותם: הוא צודק, תקשיבי לו פעם! (לאמנון) זה ביני לבינו, בינו לבין אורי, בינו לבין אבא שלי...

אמנון: אין לי שום קשר לאבא שלך.

יותם: בדוח כתוב משהו אחר...

נועה: איזה דוח?

יותם: תשאלי אותו...הוא ישמח לספר לך.

(יותם יוצא, עם מה שהצליח לארוז)

נועה: איזה קשר יש לך לאבא שלו?

אמנון: אין שום קשר.

נועה: אז למה הוא מחבר את שניכם...

אמנון: אני לא יודע.

(פאזזה פיצית)

נועה: אתה היית? אתה קשור ל...

אמנון: מעולם לא.

נועה: אז על מה הוא מדבר?

אמנון: הוא מדבר על התאונה שלי...

נועה: **(לא מבינה, מחכה שניה)**

אמנון: אני פגעתי בחיל...בזמן תרגיל...בטעות.

נועה: פגעת ו...?

אמנון: אני הרגתי חיל...

(פאזזה קטנה)

נועה: **(לא מעכלת)** מה זאת אומרת הרגת...?איך זה יוצא לך מהפה כאילו...הרגתי חיל, לא מאמינה שאני... שאתה... **(צווחת)** מה זה הרגתי חיל??

(אמנון רוצה לדבר)

נועה: כמעט שנה אתה חי איתי...כמעט שנה...למה לא ספרת לי?

אמנון: זה לא עניינך!

נועה: לא ענייני? אתה יודע שאני...שהילדים...ש...

אמנון: שמה? אני פגעתי בחבר שלי בקרב אויר, לא קשור אלייך, לא שייך אלייך ולא לילדים שלך.

נועה: בכל זאת שמרת בסוד.

אמנון: זאת זכותי.

(פאזזה פיצית)

נועה: לא, אתה חי איתי.

אמנון: למרות שאת מה שאת, אין לך זכויות על הפצעים או הסודות שלי, את זה אני לא חייב לך.

נועה: איך הילדים יודעים?

אמנון: הם חיפשו.

נועה: איך הם חיברו את זה למוטי?

אמנון: אני לא יודע...התאונה שלי הייתה חצי שנה יותר מאוחר...

נועה: אז הם משקרים?

(פאזזה פיצית)

אמנון: אורי מחפש אשמים במות של אבא שלו...אני מניח שהוא אסף פרטים מרכילות, לא בדק נתונים ויצר לעצמו את הסרט שהתחשק לו לראות.

נועה: אם היית מדבר איתי...אף פעם לא הרמתי יד על אף אחד מהם, אם הייתי יודעת הייתי יכולה להחליט, לכוון...אנחנו לא משפחה רגילה, יש כאן ילד שעוד לא התגבר על האבל שלו, אולי זה קיצוני, אבל זה מה שיש, אמרתי לך, זה הילד שלי...

אמנון: במדבר יהודה לא סיפרת שאת אלמנה וכשידעתי שהמקרים שלנו דומים...לא העזתי...

נועה: לא חשבת שיום אחד זה יתגלה?

אמנון: פחדתי מהתגובה שלך...

נועה: אז זה איתמר...

אמנון: (קר) אני אף פעם לא דברתי על איתמר עם אף אחד... יכולתי רק לכתוב לו, כמו שראית על המחשב... (פאזזה פיצית) למדנו באותה כיתה בבית הספר האזורי... בכל מיקרה, אם זה מטריד אותך, אני אביא לך את הדוח של ועדת החקירה.

(פאזזה קטנה, הם די אבודים בחלל)

נועה: (מתפרצת באיפוק) אתם שם בצבא... אתם לא יודעים מה אתם עושים? מה הולך שם?
אתה יודע מה היה כתוב בדוח של מוטי, המפקד נתן הוראה לא להפציץ, טיס אחד לא שמע אותו בקשר, הוא גם היה קצר בדלק והפציץ... מה זה קצר בדלק? תסביר לי שאני אבין!! יוצאים לפעולה בלי דלק? ומפציצים בכל מחיר??

אמנון: לא בכל מחיר... בשגגה. זה קורה במלחמה, זה קרה בעבר ויקרה גם בעתיד...

נועה: יופי! אז יש תיקווה!

(פאזזה פיצית)

נועה: מה אני אומרת לילדים עכשיו?

אמנון: אני אדבר איתם.

נועה: לא זה התפקיד שלי... אף פעם לא רבנו כל כך... אני רוצה לדבר עם הילדים שלי...

תמונה תשע בית של דנה. צוהריים.

יותם: (לקהל, אירוני מאד) תוך חמש דקות נהייתי המלט!! החבר של אימא שלי הרג את אבא שלי ואני צריך לנקום את נקמתו.
אף פעם לא נקמתי באף אחד... אבל זה ברור שכולם מצפים ממני... עד עכשיו אורי היה מידת הדין ואני מידת הרחמים... גמרנו עם הסיפור הזה. אני צריך לנקוט עמדה ואני לא יודע אם יש לי...

דנה: לא הלכת לבית ספר?

יותם: תגידי, אימא של המלט, מה היא חשבה, שהבן שלה מטורף לא?

דנה: גם לא אכלת.

יותם: היא לא חשבה שהיא בוגדת, היא הייתה בטוחה שהוא המשוגע.

- דנה: למה אתה לא אוכל?
- יותם: ובת שבע...זורקים לה את הבעל למלחמה והיא רצה עם המלך...תגידי, נשים אין להן עמוד שדרה?
- דנה: אני אוסרת עליך לקרוא בחודשים הקרובים שום ספר.אתה שומע? אתה לא נוגע יותר בספרים.גם לא בתנך.
- יותם: את התנך אני לא קורא...אני זוכר בע"פ...
- דנה: אתה מבלבל בין דמיון ומציאות.
- ותם: אני כאן כבר כמה ימים והיא לא מצלצלת, זאת מציאות.
- דנה: לא שמרת על הציפורים...
- יותם: אחרי שאורי סיפר...הרגשתי כל כך רעוע...
אני לא אגור איתו באותו בית...עד שהוא לא ילך, אני לא חוזר.
הרס לנו את החיים האמנון הזה.. בגללו היינו רק חצי משפחה, בגללו אני לא גברי,
בגללו אני תולעת ספרים, בגללו אני חושב על אחרים במקום על עצמי...הוא עיצב את החיים המחורבנים שלי.
- ואת יודעת מה הכי עצוב בסיפור הזה? (פאוזת פיצית) שהתרגלתי אליו...
- (דנה מחבקת אותו, אבל ברור שזה משהו אימהי, הוא מפרש אותה אחרת, וניצמד אליה)**
- דנה: אתה כזה מתוק חבל שאתה כל כך קטן...
- יותם: מה זה חשוב בן כמה אני?
- דנה: בסוף הכל יסתדר...ככה זה, כל החלקים נופלים בסוף למקום הנכון...
- (הם משתעשעים בקרב כריות, יותם פתאום מחבק את דנה)**
- דנה: הי קטנציק, מה...מה...
- יותם: אני אוהב אותך דנה...
- דנה: **(צוחקת ממבוכה, הודפת אותו, הוא מחזיק לה את היד)** תפסיק לדבר שטויות...
- יותם: אני מרגיש אליך דברים עמוקים.
- דנה: **(מנסה, להרחיק אותו)** יותם, אתה לא מבין...זה משהו אחר אתה ואני זה כמו אח קטן ואחות גדולה... תקשיב רגע, אני רוצה לדבר איתך...

יותם: (לא מרפה ממנה) אל תדברי אני אוהב אותך..אני מחכה לך...עכשיו אני צעיר אבל אחר כך לא מרגישים בהבדל...יש הרבה אהבות כאלה.....אל תעזבי אותי דנה...אני אמות, חוץ ממך אין לי כלום...

דנה: (מנערת אותו) איך אתה מדבר? מה יש לך?

(יותם, עוזב אותה)

(לקהל)הרגשתי את החזה שלה!! עם מי אני אדבר על זה? אם אמנן לא היה רוצח... (עכשיו הוא פגוע) אז עד שיהיה גבר בבית, אני לא מתאהב יותר. כל מה שבנים אומרים על בנות זה נכון. צריך להתעלם מהן, להכאיב להן, ואז הם מתאהבות בך... אני אהיה לבד. לא מפחיד אותי!! דנה כמובן רצה לתמוך באימא...

(אצל נועה)

נועה: יותם לא חזר

דנה: הוא יחזור. (פאוזת פיצית) איפה אמנן?

נועה: לא יודעת.

דנה: אל תשפטי אותו, אם הוא פושע, כל המדינה פושעת, מהו בסך הכל? חיל! ומה עושים חיילים? הורגים אחד את השני, פעם את אלה, פעם את אלה...

נועה: אני לא שופטת, תסתכלי עלינו, איפה אני? איפה הילדים? איפה הבית?

דנה: בכל זאת, אל תוותר, לא התקרבת לגברים כל כך הרבה זמן, והוא כמו חבל הוציא אותך משם.

נועה: הילדים לעולם לא יקבלו אותנו, לעולם לא יסלחו לנו.

דנה: זה לא התפקיד שלהם לסלוח לנו.... זה הסיפור שלו, יש לו אות הקין שלו, ...ואת האלוהים שלו...

(מפתיע אותן)

אורי: למה את מתערבת?

דנה: לא ראיתי שנכנסת...

אורי: איפה ראית את האלוהים שלו?

דנה: אני מאמינה לו.

אורי: את מאמינה לו...מי שאל אותך במה את מאמינה?

- דנה: אל תדבר אלי ככה חתיכת אגואיסט.
- אורי: תחזרי למושב שלך, תתחתני עם הבחור שאוהב אותך, עיזבי אותי ואת אמא שלי.
- דנה: אל תדאג אורי, אני נוסעת לא תראה אותי יותר, אבל לטובתך, תפסיק לתת עיצות לכולם ותחזור לאדמה. באיזו זכות את מגרש את כולם!! תסתכל על המשפחה שלך, הישגים גדולים במערכות יחסים, אין לך!! (דנה יוצאת)
- נועה: זה נכון שאמנן הסתיר את התאונה שלו אבל זה לא קשור לאבא שלך, וכל היתר מופרך
- אורי: יש עובדות, זה שהוא מצליח לעצום לך ת' עיניים...
- נועה: אורי, אין עובדות.
- אורי: בדקת?
- נועה: אני יודעת. בלבלת את זה עם סיפור אחר...
- אורי: אני לא בלבלתי שום דבר!! בואי לבסיס תפגשי טייסים...
- נועה: אתה טועה זה לא הוא!! יש לך הזדמנות לסגת.
- אורי: ממה לסגת!!
- נועה: אתה רודף אותו מהיום הראשון ... אם זה היה גבר אחר, היית ממציא סיפור אחר. היית מוצא משהו, זאת לא בעיה גדולה, לכל אחד יש איזה תיק...
- אורי: תלוי איזה תיק!! את חושבת שאת יודעת הכל?
- נועה: אני גם לא רוצה לשמוע!! חמש עשרה שנה זה מספיק. לאלה שגרים על האדמה מגיע לא פחות מאשר לאלה שגרים מתחת לאדמה... אני לא מצבה של הזיכרונות שלך, זה נכון שהוא הסתיר את התאונה שלו... אבל הוא לא אשם או שקרן... הוא קורבן בדיוק כמו אבא שלך...
- אורי: (מתפוצץ) איך את משווה? הוא חי ואבא מת!
- (פאזזה פיצית, הוא לוקח בירה, היא מושיטה יד, הוא נותן לה, ולוקח אחרת)
- אורי: אני עוזב את הבית.
- נועה: אתה לא תעזוב את הבית לפני שאתה גומר את הקורס...
- אורי: אני לא רוצה להחליט בשבילך, לא רוצה לקחת אחריות על החיים שלך.
- (פאזזה קטנה)
- אורי: ואם יש לך ספקות, הכל כתוב. שחור על גבי לבן. יש עובדות.

נועה: הכל באמת כתוב. אבל אתה לא קראת את זה.

אורי: מה את אומרת לי? מה את אומרת לי? שאני המצאתי? טייסים סיפרו...

נועה: "טייסים סיפרו" זה לא מספיק. את הדוח עצמו קראת?

אורי: (שותק)

נועה: קראת או לא קראת?

(היא מושיטה לו את הדוח, הוא קורא. מהפנים שלו אפשר להבין שהוא בשוק, יותם מדבר סימולטנית לקריאה שלו בדוח)

יותם: (לקהל) אורי לא קרא את הפרטים. הוא קרא את התקציר באותו יום שאבא נהרג, היו עשרים וחמש גיחות בלבנון, אמנון השתתף באחת מהן, כל חיל האוויר השתתף בהן...לא היה לו שום קשר לגיחה שפגעה באבא. איך נצא מזה עכשיו...? אני חייב לדבר עם אמנון ואימא.

(הוא נכנס)

ערב מאוחר. אותו יום.

(אמנון אוסף את הכלובים.ואת החפצים שלו)

נועה: אורי הלך לחפש חדר עם שותפים...

אמנון: זה דווקא טוב...

נועה: כמו הגורים שלך.

אמנון: (רואה אותה מצוברחת) לא, אל תדאגי...הוא תמיד יחזור הביתה...

נועה: אבל הוא לא ישן כאן, הוא לא יהפוך את הבית...החברים שלו לא ירוקנו את המקרר...

אמנון: את תבואי אלי...כשתוכלי. כשהכל יירגע...

נועה: אני צריכה זמן אמנון, הרבה זמן...להיות לבד עם הילדים...אתה תמיד תזכיר להם משהו מאד קשה...

אמנון: אני יודע...

נועה: אם לא היית חוזר לאפריקה...היינו יכולים בעוד כמה זמן לנסות...אולי.

אמנון: אני מוכרח להיות שם.

נועה: למה עכשיו?

אמנון: זה המקום היחיד שאני יכול להיות בו... אין שום מקום אחר...

(הוא מחבק אותה)

אמנון: כשתרגישי שאת יכולה...

נועה: אני לא אשאיר את הילדים...

אמנון: לתקופה קצרה...

נועה: אני לא יכולה להבטיח שום דבר...

אמנון: את לא צריכה להבטיח...

(אורי נכנס)

(שניה שקט)

אורי: **(מאד נבוך)** צריך עזרה? שאני אעזור לך להעמיס את הכלובים לאוטו?

אמנון: לא, אני מסתדר...

(פאזזה)

אמנון: **(מביא כורסא)** הכורסא שחיפשת...

אורי: **(לא מאמין)** איפה מצאת?

אמנון: אצל האלטע זאכן...

(פאזזה, אמנון עומד לצאת)

אורי: אמנון...

אמנון: השארתי לאימא את הכתובת שלי, אם תרצה, תכתוב לי.

נועה ואמנון יוצאים.

יותם: למרות שכולנו טעינו...אמנון עזב בסוף הקיץ ויותר לא ראינו אותו...גם הכלובים עזבו... אמא הייתה מדוכדכת ולא יצאה מהחדר שבוע. מה שלא הבנתי ממש באנה קארנינה, זה שהיא השתגעה אחרי שהמאהב שלה עזב אותה כי לא היה לה שום דבר משל עצמה... יכול להיות שגם לאימא

לא היה שום דבר מלבדנו, וילדים זה לא מספיק...בראש השנה היא חזרה למשרד, אורי חזר אל הקורס, ואני לבית ספר

יותם: (לקהל) ואז, יום אחד היא נסעה. היא אמרה שזה רק לשלושה שבועות אבל עברו כבר ארבעה... דנה אחראית על הבית, אני כבר לא מאוהב בה, אימא באפריקה וכותבת לנו כל יום. אני לא דואג גם אמרתי לה קחי את הזמן שלך, אני רק נורא מתגעגע, אף פעם לא אמרתי את כל האמת, אם הייתי יכול הייתי אומר לה שאני מצטער על הציפורים, על אמנון, יש דברים שלא הבנתי...אני ילד, ומה כבר ילד מבין באהבה...?